

Rättsutredning avseende de 8 avdömda mordåtalen mot Thomas Quick.

Utredningen har gjorts på begäran av målsäganden Björn och Anna-Clara Asplund. De var målsägande i det 8:e avdömda målet angående deras försvunne son Johan Asplund. Utredningen har därför "Johanmålet" som utgångspunkt, men har det efter hand blivit så att klarlagda systemfel och begångna brott föranlett en genomlysning av alla 8 morddomarna.

Utredningen klarlägger så allvarliga missförhållanden att Justitiekanslern med stöd av sitt tillsynsansvar måste ta över föreliggande utredning och utifrån dess innehåll och slutsatser vidtaga de åtgärder som kan anses nödvändiga.

Jag vill dock understryka att mina formuleringar begångna brott avser min bedömning av den skriftliga bevisning som finns i utredningsmaterialet, men inte någon av berörda personer är att anse som skyldig förrän misstankarna/bevisläget prövats i vanlig ordning och eventuell dom fallit och vunnit laga kraft.

Mitt uppdrag hade från början en ansökan om resning i "Johanmålet" som slutmål, men pga bristande talerätt underställs nu all uppkommen problematik, Justitiekanslerns prövning.

Målsägandens talerätt och behovet därav.

Grunder:

Föräldrarna i Johanmålet har biträtt åtalet, se rättens protokoll. Efter det att domen vunnit laga kraft har framkommit nya omständigheter som med hög grad av sannolikhet visar att den fällande domen mot Quick är oriktig innebärande att den verkliga mördaren fortfarande är okänd.

Så länge målsäganden lever har det ett absolut behov av att få veta sanningen om vem som förde bort och dödade deras son Johan, samt också de rätta omständigheterna vid brottets begående. Detta oaktat att det grova brottet numera är preskriberat, varför ingen annan kan fällas till ansvar för brottet om nu Quick frias efter ett resningsförfarande. De vidriga omständigheter som Thomas Quick berättat om under förundersökningen och inför rätten är – ehuru osanna – så traumatiserande för målsäganden att de med hjälp av nu inledd rättslig omprövning av gärningsmannskapet, slutligen måtte befrias ifrån det stora lidande som den felaktiga domen inneburit för dem.

Det föreligger också ett stort allmänintresse att få utrett om Thomas Quick i verkligheten är en falsk seriemördare innebärande att de rätta mördarna fortfarande är på fri fot vad gäller de mord han dömts för, jfr de åtta avdömda tingsrättsmålen. Av stort

allmänintresse är också att samtliga mordåtal mot Quick aldrig blivit prövade i högre instans än tingsrätt, vilket förstärker resningsgrunderna. Allmänintresset vad gäller möjligheten till resning förstärks också högst påtagligt av de omständigheter, som framgår nedan under rubriken ”De lagakraftvunna domarnas stora svagheter”. Där redovisas anmärkningsvärda brister i vårt rättssystem, jfr vad som påstås om förhållningsspelet mellan Quick, åklagarens grova tjänstefel, bådas framväxande jävsituation, samt det klandervärda spelet mellan förhållningsspelet, terapeuter, läkare och Quick. Dessutom har förhållningsspelet och terapeuten avgivit osanna utsagor inför tingsrätten angående möjligheten av att Quick underhand kunnat anpassa/ändra sina utsagor för att bättre stämma överens med förundersökningsmaterialet genom att utstuderat skickligt ha manipulerat dem, dvs locka fram viktig information om avgörande fynd/spår i förundersökningsmaterialet. Det sistnämnda har varit av stor betydelse för att öka trovärdigheten i Quicks utsagor, vilket lett fram till att rätten övertygats om att Quick är rätt gärningsman. Med andra ord så har rätten blivit vilseledd pga de svåra brister som nu kan påvisas vad gäller förhållningsspelet, åklagaren m fl i deras agerande under de pågående rättsprocesserna.

Talerätten för samtliga målsäganden grundas på följande lagrum, RB 58 kap. 4 §. I kommentaren till nya rättegångsbalken skriver Gärde m fl följande som kommentarer till denna paragraf.

”Beträffande behörighet för part eller annan att söka resning gäller samma regler som i fråga om fullföljd genom allmänna rättsmedel”.

”Målsägandens rätt att fullfölja talan i mål om allmänt åtal innefattar även behörighet att söka resning. Resning kan i fall, som avses i 20:13 sökas av vissa närstående”.

Målsäganden tillhör den kretsen eftersom de är föräldrar till mordoffren.

I Rättegångsbalken kap 20, 8:e §, 2 st anförs: ”Har åklagare väckt talan, äger målsäganden biträda åtalet, han må och i högre rätt fullfölja talan ”.

I kommentaren Gärde m fl står följande: ”Därest åklagare väckt talan, äger enligt 2: st målsäganden biträda åtalet. Han blir då part i målet vid sidan av åklagaren och äger samma rätt som denne att förelägga utredning och bevisning. Däremot kan målsäganden icke enligt förevarande paragraf yrka ansvar för annan gärning än den som är föremål för åklagarens talan, men han kan för denna gärning framställa annat ansvarsyrkande än åklagaren”.

Min kommentar: t ex frikännande dom.

Fortsatt citat ur Gärdes kommentar: ”Av målsägandens rätt att biträda åtalet följer omedelbart, att han, då åklagaren fullföljer talan mot dom i målet, även kan föra talan mot domen. Målsägandens subsidiära åtalsrätt innefattar emellertid enligt 2:a st jämväl befogenhet för honom att, även om åklagaren ej fullföljer talan i högre rätt, föra talan mot domen”.

I Johanmålet avvisades målsägandens självständiga överklagande av Hovrätten för Nedre Norrland med hänvisning till att domen ej gått dem emot. Anförda skäl kan starkt ifrågasättas. Av vad som nu är känt och som framläggs nedan, så kan det med fog sägas att domen gått dem emot.

Av vad som anförts ovan framgår att målsäganden torde ha laglig rätt att ansöka om resning, samt att synnerliga skäl finns att få skuldfrågan omprövad. De nya

omständigheter som redovisas längre fram i denna utredning förstärker på ett avgörande sätt kravet på resning.

Emellertid utgör hovrättens avvisning av målsägandens överklagande, med yrkande om frikännande dom, ett starkt tvivel om talerätten, se hovrättens beslut sid 5. Det enda som då återstår för dem är att överlämna hela ärendet till JK.

JK:s tillsynsansvar, samt rätt att själv åtala i rättsprocessen inblandade aktörer om de begått brott, blir då målsägandens enda kvarvarande möjlighet att få ny prövning vad avser frågan: är Thomas Quick en falsk seriemördare.

Eftersom JK övervakar hur rättssystemet fungerar – JK:s tillsynsansvar – så har JK befogenhet att själv begära resning eller uttala att så bör ske. Behovet av en lagändring är uppenbar. Även målsäganden borde kunna begära resning vid de omständigheter som redovisas nedan. Således föreligger en brist i gällande lagstiftning, som borde åtgärdas. Åklagaren har exklusiv rätt – enbart han – kan begära resning till förmån för Quick. I detta fall utgör en av resningsgrunderna eventuellt begångna brott av åklagaren i målen, förhørsledaren, representanter för psykiatrin m fl, se RB 58 kap, 2 §, p 1. En av dem som begått brottslig gärning med avseende å målen – åklagaren – kan ju rimligen inte vara den som har den exklusiva rätten, vilket ju är en absurditet.

Den rättsliga grunden för resning.

Sedan en dom i brottmål har vunnit laga kraft kan enligt huvudregeln i 30 kap. 9 § rättegångsbalken frågan om den tilltalades ansvar för den åtalade gärningen inte tas upp till ny rättslig prövning. Denna princip om lagakraftvunna domars orubblighet är av grundläggande betydelse för rättsordningens stabilitet och också för enskildas rätt till trygghet. Varken den dömde eller en målsägande skall behöva leva under hotet av att den sak som slutligt prövats av domstol skall kunna tas upp på nytt. Huvudlinjen i svensk process – och europeisk rättstradition – är alltså att en lagakraftvunnen dom skall stå fast (se bl a Christian Diesen, JT 2002-03 s. 215).

Orubblighetsprincipens innebörd är att en lagakraftvunnen dom inte påverkas av omständigheter och bevis som kommer fram därefter. Denna princip gäller dock inte undantagslöst utan en omprövning av ett lagakraftvunnet avgörande kan komma till stånd med tillämpning av de extraordinära rättsmedlen resning, återställande av försutten tid och klagan över domvilla.

Resning till tilltalads förmån – nya omständigheter eller bevis.

Enligt huvudregeln i 58 kap. 2 § p 4 rättegångsbalken får resning beviljas, om någon omständighet eller något bevis som inte tidigare har förebringats åberopas och dess förebringande sannolikhet skulle ha lett till att den tilltalade frikännts eller till att brottet hänförts under en mildare straffbestämmelse än den som tillämpats. Även om det inte föreligger någon sådan sannolikhet, får resning enligt samma punkt beviljas om det, med hänsyn till vad sålunda och i övrigt förekommer, finns synnerliga skäl att på nytt pröva frågan om den tilltalade har förövat det brott för vilket han dömts (den s k tilläggsregeln).

Nyhetskravet och bevisvärdet.

För resning krävs således att det finns nya omständigheter eller nya bevis som, om det förebragts i rättegången, sannolikt skulle ha lett till en frikännande eller lindrigare dom.

Welamson konstaterar att oriktig bevisvärdering i och för sig inte utgör resningsgrund. Det nya materialet måste alltså ha ett visst bevisvärde. Hur stort detta värde skall vara kan emellertid inte ens teoretiskt anges generellt. Det är nämligen klart, att det nya materialets värde måste sättas i relation till värdet av den tidigare förebragda bevisningen. Ju mera övertygande den tidigare förebragda bevisningen till stöd för domen ter sig, desto större krav måste ställas på det nya materialet för att resning skall komma i fråga. Principiellt är det relevant vid prövning av en resningsfråga inte hur resningsinstansen själv skulle vilja avgöra målet utan hur den domstol som avgjort det skulle ha dömt om den haft tillgång till det nya materialet. Praktiskt sett har man emellertid sällan någon grund för att anta annat än att denna hypotetiska bedömning sammanfaller med resningsinstansens egen bedömning av det samlade bevismaterialet. Den prövning av det nya materialets betydelse som skall ske i resningsärendet måste därför kunna involvera – och torde i praktiken oftast involvera – en omprövning av värdet av tidigare förebragd bevisning (se Welamson, Rättegång VI, 1994, s 226).

Särskilt om tilläggsregeln.

Den i det föregående redovisade tilläggsregeln i 58 kap. 2 § 4 rättegångsbalken saknar motsvarighet på tvistemålssidan. Som nämnts krävs för beviljande av resning enligt denna bestämmelse att det finns synnerliga skäl att på nytt pröva frågan om den tilltalade har förövat det brott för vilket han dömts. Vidare krävs att någon ny omständighet eller något nytt bevis tillkommit. I förarbetena motiverades tilläggsregeln på följande sätt (se NJA II 1940 s 158).

I fråga om resning i tvistemål liksom i brottmål till den tilltalades nackdel synes böra krävas, att sannolikhet föreligger, att därest de nya omständigheterna eller bevisen förebragts i målet, detta skulle erhållit en annan utgång. Då fråga är om resning i brottmål till den tilltalades förmån torde emellertid, såsom processlagberedningen anfört, denna fordran ej böra under alla förhållanden strängt upprätthållas. I detta fall då de nya omständigheterna eller bevisen icke äro av den styrka, att deras förebringande sannolikhet skulle hava föranlett annan utgång av målet, men de likväl äro ägande att framkalla tvivelsmål om den tilltalades skuld till det brott, för vilket han dömts. Vid bedömandet av resningsfrågan torde även böra beaktas exempelvis ett sådant förhållande som att i de domstolar, där målet behandlats, betydande meningsskiljaktigheter eller svårigheter förelegat. Hänsyn bör ock tagas till beskaffenheten av det brott, för vilket den tilltalade dömts. Såsom beredningen framhållit kan en dylik vidgad resningsmöjlighet vara av betydelse särskilt i grova brottmål.

I resningsmålen har betydande svårigheter förelegat och målen har handlat om en seriemördare. Inget av de 8 avdömda målen har nått hovrätt.

Tilläggsregeln är således avsedd att utgöra en undantagsregel och kan enligt Welamson inte rimligtvis ges en tolkning enligt vilket kravet på sannolikhet skulle nedsättas generellt. I så fall skulle ju huvudbestämmelsen med dess sannolikhetskrav bli helt meningslös. I stället måste tilläggsregelns rekvisit ”synnerliga skäl” och hänvisningen till ”i övrigt förekommer” ges tillämpningen att sannolikhetskravet nedsätts endast när särskilda omständigheter föreligger, vilket är för handen i resningsmålet. Welamson konstaterar också att tilläggsregeln enligt förarbetena avsetts tillämpas endast i enstaka undantagsfall och att Högsta domstolen under lång tid också tillämpat den mycket sparsamt. Under senare år har den dock kommit till användning i betydligt större utsträckning. Vad detta beror på är enligt Welamson svårt att veta då rättsfallsmaterialet är svårbedömt. Welamson fortsätter enligt följande (se Welamson, a.a.s. 228f).

Särskild anledning till försiktighet vid tolkning av rättsfallen finns det, när HD beviljat resning med stöd av tilläggsregeln utan att vare sig åberopa någon särskild omständighet utöver betydelsen av det nya materialet i relation till det tidigare eller uttala att det nya materialet inte sannolikt skulle ha lett till en annan utgång. Man kan då misstänka att HD funnit sannolikhetskravet i och för sig uppfyllt men föredragit att motivera resningsbeslutet med synnerliga skäl för att inte onödigtvis ge en alltför tydlig anvisning om vad utgången efter resning borde bli. Ett sådant tillvägagångssätt kan emellertid inte anses rekommendabelt, särskilt efter det att även hovrätt blivit resningsinstans och HD:s avgörande i resningsärenden skall vara prejudicerande för hovrätterna. Det medför ju en risk för att tillämpning av tilläggsregeln anses inte kräva några särpräglade omständigheter utan den i praxis får karaktären av huvudregel, vilket skulle strida mot inte bara förarbetena utan också avfattningen av 58:2.

Ekelöf/Boman betecknar tilläggsregeln som ett ganska oklart stadgande men att dess innebörd enligt motiven är att det är tillräckligt om den nya bevisningen framkallar tvivelsmål om domens riktighet (se Ekelöf/Boman, Rättsmedlen, 1990, s. 139).

Bengtsson uttalar att tilläggsreglen öppnar möjligheter till en sorts skälighetsbedömning, som annars inte förekommer när bevisning om brott prövas av en domstol och inte heller har någon motsvarighet i bestämmelserna om resning i tvistemål eller till den tilltalades nackdel i brottmål. Tilläggsregeln framstår därigenom enligt Bengtsson som ett ganska främmande inslag också i resningsprocessen (se Bengtsson i Process och exekution, Vänbok till Robert Boman, s.2).

Bengtsson uttalar vidare att konturerna rörande tillämpningen av tilläggsregeln långtifrån är klara. En närmare precisering av förutsättningarna för resning enligt regeln i fråga är svår att göra och kunde rentav vara missledande; här är ett område där Högsta domstolen i ringa grad lär känna sig bunden av sina tidigare avgöranden. Enligt Bengtssons uppfattning torde t.o.m. de få fall som ansetts förtjäna referat i NJA snarare böra ses som exempel på tillämpningen av tilläggsregeln än som prejudikat i egentlig mening (a.a.s. 16).

Bengtsson uttalar att man kan hålla med om att försiktighet av flera skäl kan vara motiverad, när domstolen överväger om resning är möjlig fast sannolikhetskravet inte är

uppfyllt. Ett viktigt argument för att tillämpa tilläggsregeln restriktivt är, enligt Bengtssons mening, att en väsentlig del av prövningen i dessa resningsärenden ju består i prövningen, *hur pass stark bevisningen var i brottmålet*. Det är svårt att komma ifrån, att möjligheten att bedöma vittnens, målsägandens och tilltalades trovärdighet har varit helt andra vid en muntlig förhandling. I resningsmålet kan man diskutera, om uppgifterna hänger ihop, om de är sannolika till sitt innehåll och om de är förenligt med annan bevisning; men det intryck av de hörda personerna som domstolen fått i brottmålet kan svårligen förmedlas i domskäl. Bakom den vanliga frasen att målsäganden och vittnet gjort ett trovärdigt intryck kan ligga en rad egenskaper hos utsagan och uppträdandet i övrigt som övertygat domstolen om åtalets riktighet (se Bengtsson, a.a.s, 4 f).

I NJA 1992 s. 625 uttalade Högsta domstolen att med beaktande av att resning är ett extraordinärt rättsmedel bör tilläggsregeln ges en restriktiv tillämpning. Högsta domstolen uttalar att regeln i fall av ny bevisning bör användas endast om *de nya bevisen till följd av särskilda omständigheter är ägnade att framkalla tvivelsmål om den tilltalades skuld i brottet. En sådan särskild omständighet anges kunna vara att resonemanget i den dom resningsansökningen avser verkar mindre övertygande i belysning av de nya bevisen*.

Enbart det förhållandet att någon som hörts i brottmålet ändrat sin berättelse kan däremot inte utgöra en sådan särskild omständighet som föranleder att tilläggsregeln tillämpas; det måste också finnas något som innefattar en plausibel förklaring till att berättelsen ändras.

Högsta domstolen har således i resningsärendena, flera gånger åter uttalat att resning enligt tilläggsregeln, med hänsyn till det uppställda kravet på synnerliga skäl och med beaktande av att resning är ett extraordinärt rättsmedel, som bör ges en restriktiv tillämpning och endast användas ***om de nya bevisen till följd av särskilda omständigheter är ägnade att framkalla tvivelsmål om den tilltalades skuld till brottet***, se exempelvis NJA 2004 N 47.

I de flesta ärenden där resning beviljats med stöd av synnerliga skäl har Högsta Domstolen hänvisat till att den fällande domen numera framstår som tvivelaktig pga de nya omständigheter som åberopats i ansökan om resning. Rättegångarna mot Thomas Quick har i allt väsentligt byggt på trovärdigheten i Quicks berättelse. Teknisk bevisning eller utsagor från vittnen saknas helt. Det rättsliga förfarandet är unikt enär såväl åklagare som försvarare – båda – har strävat efter en fällande dom. På grund härav har inget av de 8 avdömda mordrättegångarna överklagats till hovrätten.

Den stödbevisning som funnits utgör i allt väsentligt av att terapeuter, psykologer, psykiatriker och minnesforskare intygat att Quick talar sanning. Dessa är närmast att betrakta som de präster och visgossar som användes under de forna häxprocesserna.

Av avgörande betydelse har dock varit att Thomas Quick fått kännedom om FU-materialet pga allvarliga brister/läckage under, före och efter de officiella förhören. Quick har sedan kunnat anpassa sin berättelse inför domstolen och på så sätt blivit trovärdig. De rekonstruktioner som företagits på brottsplatserna har inte redovisats korrekt och dessutom varit manipulerade. Flera av dem har varit ”riggade” och därför inte kan tillmätas det bevisvärde som domstolarna tillmätt dem. Såväl åklagaren, van der Kwast,

som förhørsledaren Seppo Pentinen och i viss mån även försvarsadvokaterna har brutit mot väsentliga regler som reglerar rättssäkerheten i vårt rättssystem, t ex 21 kap. 7§ (den s.k. objektivitetsprincipen för försvararen), 23 kap. 4§ (den s.k. objektivitetsprincipen för åklagare). 23 kap. 10§ ang. förhörsvittnen, 21§ ang. protokollskravet, samt Förundersökningskungörelsen 1a §, 7§, 22§ och 24§.

Det handlar här om etablerandet av ett betydande systemfel med tydliga lagöverträdelser begångna av såväl åklagaren som försvararna och förhørsledaren i alla åtta fällande domar avseende Quick som seriemördare, samt även i de brottsutredningar som ännu inte lett till åtal, enligt uppgift 25 st., således 33 erkända mord. Siffran kan komma att modifieras något, pga sekretessproblematiken har den inte gått att kontrollera.

De detaljerade omständigheter som redovisas nedan gör att även RB 58 kap 2 § p 1 åberopas som rättslig grund för resning.

De felaktigheter som begåtts i de sju mordåtal som föregick resningsmålet har också haft stor betydelse för utgången även i detta mål. För varje fällande dom har Quicks trovärdighet ökat vad gäller mordåtalen 1-8, samtidigt som van der Kwast och Seppo Pentinen sakta glidit in i en uppenbar och ohållbar jävsituation.

Redogörelse för åberopat systemfel.

Nedanstående omständigheter åberopas för att påvisa det allvarliga systemfel som lett fram till att Thomas Quick – ehuru oskyldig – dömts för 8 mord.

Den normala brottmålsprocessen styrs av de rättsregler som åberopats ovan och återfinns i RB resp. förundersökningskungörelsen. Reglerna skall så långt möjligt se till att oskyldiga inte döms.

När någon delgivits misstanke om brott så leds förundersökningen av en åklagare. Den misstänkte får tillgång till en försvararadvokat. Vid allvarliga brott blir den misstänkte frihetsberövad. Den misstänktes möjlighet att kommunicera med annan än försvararen begränsas helt eller delvis.

Brottsutredningen är omgärdad av ett tydligt regelsystem för att ingen skall bli oskyldigt dömd.

Detsamma gäller för den kommande rättsliga prövningen inför domstol. Eventuell jävighet bör prövas noggrant och vad som sägs inför rätten sker under straffansvar, den tilltalade undantagen. Om regelsystemet följs kan vi vara övertygad om att vi i Sverige har ett pålitligt och bra rättssystem

Enstaka felsteg/misstag rättas oftast till utan dröjsmål. Större misstag rättas till genom överprövning, dvs rätten att överklaga till högre instans. Ett felaktigt lagakraftvunnet avgörande kan rättas till med hjälp av de extraordinära rättsmedel som finns, dvs resning eller klagan av över domvilla.

I Quick-målen har anmärkningsvärda omständigheter bidragit till att ett s.k. systemfel efterhand vuxit fram, innebärande att redan från starten i Piteå tingsrätt och för varje fällande dom därefter så har objektiviteten och rättssäkerheten satts ur spel på ett häpnadsväckande sätt.

En nästan religiös trosvisshet har präglat samtliga mordutredningar i Quickmålen. Endast omständigheter som stött hans bekännelser har beaktats, alla invändningar har bortförklarats på ett anmärkningsvärt lättvindigt sätt. Efter domen i Piteå tingsrätt blev det en omedveten strävan att bekräfta den första morddomen mot Quick i de efterföljande utredningarna och åtalen. De inblandade i rättsprocesserna blev vad som kan kallas ”fångens fångar”. Det räckte till slut med Quicks fantasifulla berättelser för att få en fällande dom. Ingen bevisning av kriminalteknisk karaktär, som talar för Quick som gärningsman har kunnat anträffas i någon av mordåtalena, ej heller i de erkända ännu ej prövade mordfallen. Med andra ord kan fastslås att en seriemördare skapas endast med stöd av hans egna fantasifulla erkännande. I de flesta fall med utomordentligt vidriga detaljer avseende själva gärningen. Något som inneburit ett obeskrivligt lidande för de målsäganden som närvarit vid domstolsprocesserna.

Det är allmänt vedertaget, hos alla som arbetar med brottmål som specialitet, att ett erkännande alt. ett förnekande måste provas förutsättningslöst, dvs stödjat av annan bevisning – i mordåtal bortom varje rimligt tvivel. Allt utredningsarbete i brottmål skall alltid präglas av ifrågasättande av lämnade uppgifter och ha en inriktning som går ut på att hitta svagheter i förda resonemang.

Om ansvariga utredare låter sig nöja med endast ett erkännande kan det beskrivas så att människorna involverade i mordutredningen – i sista hand de som skall döma – blir ”troende”. Endast de omständigheter som stödjer erkännandet accepteras. Deltagarna söker eller beaktar bara omständigheter som bekräftar denna tro. Man ser inte eller alternativt försöker man bortförklara allt som talar i andra riktningar. Hur ser då de systemfel ut som lett fram till att Thomas Quick – ehuru oskyldig – kunnat dömas för 8 mord?

Systemfelen

Försvararrollen

I samtliga åtta mordmål finns i verkligheten ingen försvarare, Quick har erkänt mordet och kräver att få bli fälld. Han tycks drivas av behovet att bli någon som står i centrum och att få uppmärksamhet. I hans bisarra värld att bli en berömd seriemördare. Skulle den utsedde försvararen ändå ha ifrågasatt Quicks erkännande, så hade Quick omedelbart bytt advokat.

På grund av denna unika situation har inte någon dom blivit överklagad till hovrätt eftersom mordmålen så att säga haft ”2 åklagare”.

En försvarares främsta uppgift är att verka för sakens rätta belysning, se RB 21 kap, 7§, dvs att söka efter sanningen.

Om en psykisk sjuk person med mycket bisarra och vidriga beskrivningar erkänner ett mord, så skall försvararen ta ansvar för att han inte – ehuru oskyldig – tar på sig skulden. Han är ju sjuk och kan inte tillvarata sina egna intressen. Den sjukes rättsintresse är att han inte skall bli oskyldigt dömd.

I Quickmålen har försvarsadvokaterna inte tagit sitt ansvar, jfr åberopat lagrum ovan. Nu redovisade omständigheter är ett led, en omständighet i åberopat systemfel. Inte ens när åklagaren uppsåtligt ”mörkat” DNA-bevisning (Gry Storvikmålet) har försvarsadvokaten ingripit, vilket är ytterst klandervärt, mera därom längre fram i utredningen.

Åklagarrollen

I samtliga mål har använts samma åklagare och samma förhørsledare, van der Kwast och Seppo Pentinen. I Pentinens fall dock med några få undantag. För varje fällande dom har pressen ökat på dem att inte få en friande dom, vilket skulle ha givit en dominoeffekt bakåt vad gäller tidigare domar.

Tidigare fällande domar skulle då med styrka ha kommit att ifrågasättas eftersom mordåtalen i allt väsentligt varit förankrat i Quicks trovärdighet. Några bevis i traditionell mening har inte funnits.

Ett tydligt exempel är följande: Quick har hela tiden åberopat och också pekat ut olika medhjälpare vid varje mord. Detta för att förklara hur han kunnat resa runt i hela Skandinavien som seriemördare, trots att han långa perioder var utan både bil och körkort..

Ingen av dessa medhjälpare har blivit åtalade. Van der Kwast förklaring har varit den här: Quicks berättelse räcker inte för att få medhjälparna fällda eftersom bevisning i övrigt saknas. Quick däremot kan fällas pga sitt eget erkännande. Ett häpnadsväckande uttalande från en så erfaren åklagare.

Uttalandet står i uppenbar strid med det etablerade beviskrav som normalt krävs i ett mordmål oavsett om det handlar om ett förnekande eller ett erkännande så måste utsagan kunna förankras och stämma med brottsutredningen, dvs de fynd som gjorts på mordplatsen alt. vittnen som sett gärningsmannen på eller i närheten av mordplatsen. Ett annat bra exempel kan tas ifrån Johanmålet: Hunden Sampo har markerat vid minst tio olika platser där Quick visat var han grävt ner kroppsdelar. Sedan har polisen grävt utan att hitta vare sig gömda kläder eller benrester. Detta faktum borde ha räckt för att stämma till eftertanke. Istället har Sampo blivit ett av de avgörande bevisen för att Quick är gärningsmannen.

En enda friande dom hade räckt för att få detta bräckliga bygge att haverera, på grund härav blev van der Kwast och Seppo Pentinen ”fångens fånge”.

Tidigare omnämnda ödesdigra överträdelser av de rättsregler som omgärdar brottmålsprocessen får här sin förklaring. Mera om dessa överträdelser under ett avsnitt längre fram i denna rättsutredning.

För varje nytt mordåtal skulle såväl åklagaren som förhørsledare ha bytts ut för att öka tilltron till processerna. Normalt är det en åklagare och lokala utredare från det polisdistrikt där mordet begicks som får ta huvudansvaret och leda mordutredningen, samt utföra talan inför domstolen.

Genom att inte bytas ut fastnade såväl van der Kwast som Seppo Pentinen i en utomordentligt stark jävsituation. Även under denna punkt har åberopat systemfel vuxit fram som en förklaring till varför vi sannolikt begåvats med en falsk seriemördare.

Förhørsledarrollen

Enligt svensk brottmålsstradition skall en förhørsledare bytas ut om det blir fråga om många förhör. Detta för att de misstänkta inte skall kunna avläsa förhørsledarens kroppsspråk och på så sätt tillrättalägga eller ändra sin berättelse. Nära kontakter och framväxande vänskap mellan förhørsledaren och den hörde är motivet vid byte av förhørsledare. Totalt har hållits c:a 150 polisförhör med Quick i de åtta mordrättegångarna. I Johanmålet har hållits 29 stycken. Nämnda missförhållande gäller också i Johanmålet på grund av den orimliga mängden av förhör.

Under dessa 29 förhör har Quick lärt sig Pentinens kroppsspråk innebärande att han kunnat avläsa om Pentinen blev nöjd med svaret eller inte. Quick har också lärt sig av hur frågorna ställts, bl a om frågan är av central betydelse eller inte.

Men det viktigaste av allt, mängden av förhör, har lett fram till en slutlig utsaga som väl stämmer med brottsutredningen.

Vid studium av förhören med Quick kan utläsas att Quick och Pentinen har diskuterat brottsutredningen, bl a per telefon, och även vid sidan av förhörssituationen.

I flera förhørsprotokoll finns upptecknat att Quick svarar ”men det där har vi ju pratat om på telefon”.

Vid frågor härom inför Sundsvalls tingsrätt har Pentinen förnekat sådana kontakter, se längre fram om brott mot förundersökningskungörelsen, samt menedsbrott.

Utöver att Quick läst in sig på mordutredningarna via artiklar i dagspressen, så har också behandlingsteamet på Sätters sjukhus försett honom med information.

För mig som erfaren brottmålsadvokat, bl a försvarare för Juha Valjakalla i Åmsemordrättegången och som försvarare i det s.k. Lindomemordet, så är de 29 polisförhören av avgörande betydelse, för Quicks trovärdighet. Mängden av förhör är ytterst anmärkningsvärt och negativt för Quicks trovärdighet.

I första förhöret får den misstänkte redogöra för sina förehavanden före, under och efter mordet.

I andra förhöret får den misstänkte möjlighet att mera utförligt berätta om sin roll i det som hänt.

I det tredje, kanske 4 förhöret ställs den misstänkte inför frågor och svar som matchar utredningsfynd eller vittnesiakttagelser.

Har den misstänkte lämnat olika svar gällande centrala frågor, så ställs han mot avvikelser och bör tillfredsställande kunna förklara varför.

Så småningom sker ett slutförhör med den misstänkte, där absolut krav föreligger att försvarsadvokaten är med. I svåra mordutredningar kanske man når upp till max 10 förhör.

Den onormala mängden av polisförhör i Quickmålen och då särskilt i Johanmålet har gjort att Quick kunnat läsa av att det han sade i förra förhöret, det stämmer inte med FU-materialet. Förhørsledaren är inte nöjd därför skall nytt förhör hållas.

Så länge förhørsledaren återkommer och kallar till nytt förhör så ges signaler till Quick – de är inte nöjda med vad han tidigare berättat. Han måste komma med något nytt. **Han måste ändra sina tidigare avgivna utsagor.**

Det tog Quick 29 förhör att nå målet, först då var Pentinen nöjd. Johans operationsärr på magen blev till slut ett födelsemärke på ryggen. Platserna där mordet skedde, där offret begravdes o.s.v. hade efter många och långa turer fått sin slutliga utformning. Från första utsagan – som är mycket svävande och osammanhängande för att inte säga obegriplig, så går Pentinen och Quick i mål i och med det 29:e förhöret.

Den bisarra förhörssituationen kan förklaras så här. En kortlek har 52 kort. Pentinen och Quick tar plats vid var sin sida av bordet. De får 26 kort vardera. Efter 29 sittningar har Quick alla 52 korten på sin hand medan Pentinen sitter där med tom hand. De 52 korten överlämnas sedan av van der Kwast till Sundsvalls tingsrätt för prövning av trovärdigheten.

Samspelet mellan Quick och Pentinen har lett fram till resultatet att tingsrätten blivit övertygad om Quicks skuld. Mera om detta samspel under rubriken begångna brott/överträdelser av gällande rättsregler för den svenska brottmålsprocessen.

Samspelet mellan förhørsledaren och terapiteamet på Sätters sjukhus.

Även under denna rubrik finns klara överträdelser av gällande rättsregler. Läkare och terapeuter ligger före brottsutredningen genom att valla Quick på mordplats, platsen för kidnappningen av Johan o.s.v. Vid polisens efterkommande vallning så hittar Quick rätt och övertygar utredarna om att han är mördaren. Terapiteamet har också frekvent deltagit vid polisförhören, sedan diskuterar de brottsutredningen i terapin och därefter påkallar t ex psykologen Birgitta Ståhle nya förhör. Quick vill ändra sina uppgifter och till slut utformas en trovärdig berättelse som läggs fram inför domstolen.

Avsaknad av gärningsmannaprofil.

Vid allvarliga brott, jfr Palmeutredningen, sökandet efter Lasermannen och nu senast Hagemannen o.s.v., uppdrar regelmässigt åklagaren till gärningsmannaprofilgruppen på Rikskriminalen att utifrån FU-materialet utkristallisera en tänkbar/sannolik gärningsman. Oftast utmynnade deras arbete i en s.k. fantombild. Gärningsmannaprofilen hjälper också utredningsmännen att kunna utesluta alla s.k. ”knäppskallar” som erkänner uppmärksammade mord. Gärningsmannaprofiler behövs för att utredningsresurserna skall kunna fokuseras på s.k. heta spår. Till den grupp som felaktigt erkänner mord hör också psykiskt sjuka personer – i frihet eller på vårdinrättning. Thomas Quick tillhör den gruppen.

En noggrann och objektiv åklagare skulle för att kontrollera om Quicks erkännande var förankrat i verkliga händelser ha begärt att få en gärningsmannaprofil. Jag har därför tagit kontakt med förre chefen för gärningsmannaprofilgruppen på Rikskriminalen – Jan Olsson. Olsson har i över 30 år arbetat med mordutredningar med inriktning på brottsplatsundersökningar och dessutom varit chef för

gärningsmannaprofilgruppen i 7 år. Olsson har därutöver ansvarat för den kriminaltekniska analysen avseende mordfall av komplicerad karaktär runtom i Sverige. Olsson är mycket förvånad över att åklagaren van der Kwast inte begärt en gärningsmannaprofil avseende Thomas Quick som seriemördare.

Enligt Olsson gäller följande kriterier för en seriemördare.

*

Agerar inom ett geografiskt begränsat område, t ex ett stads kvarter. Har sin hemvist/bostad i samma område. Detta för att känna sig trygg. Han kan området väl och om något går snett så hittar han med lätthet sin flyktväg.

*

Seriemördaren kartlägger och planerar varje gärning mycket noga för att inte säga pedantiskt.

*

Själva mordet utförs ritualmässigt och ser likadant ut från gång till gång. Det sistnämnda gör att utredningsmännen ganska snart vet om att de har att göra med seriemördare.

*

Agerar alltid ensam, litar bara på sig själv.

*

Mördaren tar ofta en trofé från offret.

*

Offren tillhör alla en gemensam kategori, t ex prostituerade kvinnor, äldre ensamma damer, unga pojkar alt. Flickor, hatobjekt, t ex ordningsvakter, poliser, politiker eller missbrukare.

*

Seriemördaren gäckar polisen genom att placera ut spår, som kan leda till honom. Seriemördaren finner en stor lust/spänning i att gäckta polisen.

Vid en analys av Thomas Quick som seriemördare skulle följande mönster ha matats in i datorn:

*

Opererade över hela Skandinavien med mycket långa avstånd från bostad till brottsplats.

*

Offren är unga flickor eller pojkar, ett holländskt tältande par, en liftande vuxen israel, 24-årig kvinna i Norge. Offrens ålder varierar kraftigt och gäller båda könen.

*

Tillvägagångssättet vid dödandet varierar kraftigt.

*

Offren har alla starkt varierande bakgrund, tillhör således icke en gemensam kategori.

*

Quick har inte agerat ensam. Han uppger olika medhjälpare vid varje brott. En medhjälpare med bil och körkort. I Johanmålet har han uppgett sin bror som medhjälpare, något som han inte vidhöll vid själva huvudförhandlingen istället sade han då att han lånat en bil och kört själv till Sundsvall.

Min kommentar: Han borde åtminstone ha haft samma medhjälpare hela tiden, bl a av trygghetsskäl för att inte riskera att åka fast. Dessutom – det handlar om 33 erkända mord – rent förnuftsmässigt kan det inte finnas så många medhjälpare beredda att medverka i brutala, bisarra mord. Att bistå en seriemördare och sedan att alla dessa rekryteras ifrån Quicks bekantskapskrets? Han var kompis eller bekant med dem alla, hur kan detta ha fått trovärdighet inför domstolarna? Om van der Kwast redovisat en gärningsmannaprofil så hade alla åtta målen slutat med friande dom.

Det jag anförde som min egen kommentar ovan räcker för påståendet att Quick inte ens skulle ha delgivits misstanke om brott och definitivt aldrig ha åtalats i något fall. Jan Olsson uppger följande som slutligt omdöme. Hade alla omständigheter som föreligger angående Thomas Quick som gärningsman matats in i en dator avseende gärningsmannaprofil så hade alla lampor lyst rött. Det hade enligt Olsson varit samma situation som uppstår vid en härds smälta i ett kärnkraftverk. Alla varningslampor blinkar rött.

Eftersom van der Kwast bygger sina mordåtal på Quicks trovärdighet så har han uppsåtligt avstått ifrån att vända sig till Rikskriminalens gärningsmannaprofilgrupp. Det nu anförda utgör en tung omständighet i påstått systemfel, med andra ord gällande spelregler har inte följts.

Brottsplatsrekonstruktioner/vallning.

Gällande regler för rekonstruktion/vallning på brottsplatsen har inte följts. Enligt Jan Olsson har förekommit avsevärda och oacceptabla avvikelser. Han var själv med vid rekonstruktionerna i Appojaure (holländska turistparet) och i Dalarna (mordet på den israeliska turisterna 1988).

Enligt Jan Olsson skall en brottsplatsrekonstruktion gå till på följande sätt. Den misstänkte mördaren för utredningsmän, åklagare och försvarare till platsen för brottet. Om brottsplatsen, jfr Appojaure ligger vid en sjö, dvs ute på landet, så är det lämpligt att stanna någon mil innan och låta, i det här fallet Quick, att guida de medverkande fram till platsen för brottet. Där skall han sedan peka ut själva platsen (strax invid stranden), var tältet stod, åt vilket håll tältöppningen fanns, var offren sovande inne i tältet eller mördades dom utanför?

När sällskapet nått fram till sjön utan anvisningar från Quick fick Olsson till sin häpnad se att tältet var placerat på rätt plats, ett gasolkök stod också utanför ingången till tältet. Rekonstruktionen var riggad enligt Jan Olsson, dvs att miljön på mordplatsen var återskapad innan Quick kom till platsen. Till och med figuranterna hade placerats på sina rätta platser, de var placerade i sovsäckar inne i tältet.

Jan Olsson som utbildad polispersonal i över 30 år om hur brottsplatsundersökningar och rekonstruktioner skall gå till trodde inte att det han såg var sant. Tre fjärdedelar av rekonstruktionen var således ”riggad”. Enligt Olsson är det den misstänkte gärningsmannen som själv skall återskapa hela miljön för brottet.

Olsson lät det hela fortsätta under ledning av van der Kwast och följande scenario utspelades.

Kamerorna slogs på och Quick skulle nu visa hur dödandet av de två offren gick till. Olsson emotsåg med spänning vad som skulle ske.

Innan rekonstruktionen hade van der Kwast, Penttinen, Olsson och övriga medarbetare gjort en analys av ett troligt händelseförlopp, vilken analys byggde på de fynd och iakttagelser som gjordes när mordet uppdagades.

Om Quick var mördaren så skulle han nu visa på ett händelseförlopp som bekräftade att han var mördaren eller om han fabulerade. Enligt Olsson gjorde Quick inledningsvis det mesta fel och ett stort kaos uppstod. När Quick märkte, på Penttinens reaktioner och även figuranternas att han hamnat i fel "körfil" så fick han ett av sina omtalade "bryt". Rekonstruktionen fick då avbrytas. Quick måste få återhämta sig och dessutom få nervlugnande mediciner

Enligt vad jag själv kunnat utröna vid genomläsning av FU-material ifrån de åtta avdömda mordfallen, så kommer dessa "bryt" när Quick hamnat i svårigheter och inte kan klara ut problematiken utan behöver samråda med Penttinen eller van der Kwast. Så skedde också vid det här tillfället. Olsson kunde se hur Penttinen och Quick gick undan ifrån det övriga sällskapet. Han följde dem noga och i nästan en timme diskuterade de livligt med varandra.

Under väntetiden bjöds alla på kaffe vid stranden.

Efter uppehållet gjordes rekonstruktionen om från början. Quick försökte att återskapa händelseförloppet så gott han kunde men han hade stora problem med att få ordning på detaljer, ordningsföljd m.m.

I mitt arbete med denna rättsutredning har jag kommit fram till att den första delen av rekonstruktionen i Appojaure undanhållits rätten och att endast den andra delen har visats för rätten. Att undertrycka urkund eller att inte redovisa hela sanningen faller under brottsbalkens bestämmelser Br.B. 16 kap, 8 §, s.k. bevisförvanskning, samt grovt tjänstefel 20 kap, 1 §. Mera härom under kapitel/rubriken begångna överträdelser av gällande lagregler.

Ytterligare en rekonstruktion har tillgått på liknande sätt. Här väljer jag att låta Jan Olsson med egna ord skildra händelseförloppet.

"Efter domen i Gällivare fick jag meddelande om att Quick erkänt ytterligare ett ouppklarat mord. En israelisk ung man hade hittats mördad i Dalarna 1988 och Thomas Quick hade nu, år 1995, erkänt brottet som han sa sig ha genomfört tillsammans med en bekant. Jag hade ansvar för den kriminaltekniska delen i ärendet och genomförde en analys av brottsplatsen tillsammans med den kriminaltekniker som var på brottsplatsen 1988. Vi fick fram ett troligt händelseförlopp som vi dokumenterade. Vi överlämnade dock inte detta material till utredningen. Tanken var att vid denna rekonstruktion så skulle ingen av dem som kommunicerade med Quick ha en bild av vad som hänt.

Anledningen till att jag inte förde informationen från vår händelseanalys vidare var en gnagande känsla av att något var fel med det tidigare ärendet, mordet i Appojaure. Vid rekonstruktioner är det ibland viktigt att förhørsledaren inte känner till detaljer i ett händelseförlopp, om den misstänkte kan ha en förmåga att läsa exempelvis kroppsspråk från förhørsledaren.

När rekonstruktionen genomfördes gav Quick en version som inte överensstämde med det troliga händelseförloppet. Jag tyckte det var uppenbart att han inte hade något med mordet att skaffa.

Felaktigheterna redovisades till utredningen vid ett möte med åklagare van der Kwast men överraskande nog avslutades inte utredningen. Ett halvår senare genomfördes i stället ytterligare en rekonstruktion. Vid den reskonstruktionen närmade sig Quick det troliga händelseförloppet, men fortfarande med stora brister. Jag önskade vid rekonstruktionerna att han skulle komma med något som skulle skingra tvivel men han uppträdde hela tiden som en person, som inte kände till vad som hänt.

Han uttryckte sig vagt och frågande om företeelser som vi hade kunnat avläsa på mordplatsen men mycket detaljerat om stämningar, känslor och beröringar, företeelser som inte gick att kontrollera. Till exempel berättade han mycket ingående hur han förde in handen under den dödes kläder och kände behåringen på bröstet. Jag kontrollerade med bilder från obduktionen och kunde inte se någon hårväxt.

Vid dessa beskrivningar blev han intensiv, verkade inåtvänd. Han såg ut att ta fram delar ur sin fantasivärld som han med något som liknade njutning delgav andra.

När jag följde honom vid rekonstruktionen upplevde jag hans agerande som absolut förutsägbart för en person som fabulerade hela historien och kompletterade bristerna med en rik fantasi. Denna och andra omständigheter av liknande karaktär gjorde att jag senare skrev ett brev till åklagaren Christer van der Kwast där jag påpekade flera saker som jag ansåg tyda på att Quick kunde vara oskyldig. Jag var också kritisk mot det nära samarbete mellan Quick och förhørsledaren före och efter genomförandet av rekonstruktionerna. Jag avslutade brevet med att min rättsuppfattning förhindrade mig att i fortsättningen delta i mordutredningen.

Sökande efter sanningen måste få näring från en ständigt pågående analys och ett kritiskt tänkande som i utredningsarbetet skapar spänningar mellan deltagarna. Detta hjälper till att utkristallisera någon som närmar sig ett troligt händelseförlopp och en gärningsman. Ibland händer det att en förundersökning påbörjas med klara misstankar mot en person men i det påföljande utredningsarbetet kommer det inte in material som styrker misstankarna, och det är en anvisning till utredarna att söka i andra riktningar. Så långt Jan Olsson. Enligt Olsson ledde rekonstruktionerna i Appojaure och i israelmålet till en självklar slutsats. Quick ljuger om gärningsmannaskapet. Ändå väckte van der Kwast åtal mot Quick.

Utredningsarbetet skall alltid präglas av ifrågasättande av lämnade uppgifter och en inriktning som går ut på att hitta svagheter i förda resonemang. I Quicks fall gick det inte till så.

Min kommentar: I rättegången angående israelen ”mörkades” även här den första rekonstruktionen, vilken på ett avgörande sätt talade emot Quick som gärningsman.

Jag har efter videogranskning av samtliga rekonstruktioner i Levi och Appojauremålen, valt att presentera mina bedömningar och slutsatser i en särskild bilaga, se bilaga A.

Jag skall nu redogöra för om detta systemfel också fick sin tillämpning i Johanmålet.

Rekonstruktion/vallning i Johanmålet.

Några rekonstruktioner av brottsplats alternativt plats där kroppsdelar har begravts har inte kommit till stånd. Däremot har företagits fem besök på olika platser under rubriken vallning.

Den första vallningen sker den 14/3 1993 och avser **försök att få Quick att ange var han mördade Johan Asplund**. Han har i polisförhör uppgett att det var i närheten av utsiktstornet på Norra berget i Sundsvall. Han pekar ut en stig som går mot en liten höjd, väl framme sätter sig Quick ner på en sten. Han sveper med armen och säger att inom en radie av 45 graders vinkel från kroppen så finns den exakta platsen och eftersom han klädde av Johan så skulle hans kläder och fotbeklädnad finnas inom en snäv radie. Han hade inte grävt ner dem, möjligen lagt dem mellan två klippblock. Efter att ha dödat Johan så bär Quick den döde pojken till sin bil.

Min anmärkning:

Några kläder eller föremål från Johan har aldrig återfunnits ej heller på den plats eller i närheten av som Quick pekat ut vid vallningen.

Efter en lunch åker man vidare i bil, även läkare och assistenter från Sätters sjukhus finns med, samt van der Kwast och försvarsadvokaten Gunnar Lundberg. Målet är att Quick skall peka ut den plats där han begravt Johans kropp.

Färden går genom Timrå och E4 norrut. När de kört igenom det s.k. Hässjöområdet finns en avtagsväg mot Västansjö och då säger Quick att de skall ta av och in på den vägen. Efter att ha kört på olika avtagsvägar kommer de fram till en plats där Quick ber dem stanna. Han har känt igen en liten inäga. Han känner också igen en bergskant och några klippblock. Slutligen skriker han till, där vid bergskanten är det., där gömde jag Johans kropp. Efter ett tag ändrar sig Quick och säger att det är huvudet som han gömt där och inte kroppen. *Ändringen sker sedan Quick samrått med sin läkare Kjell Persson* och det sker avskilt i dennes bil, se förhöret s 5 mitten. I samma förhör sid 4 strax under mitten uppger Quick att han skall ha tagit ut tänderna från Johans mun och att det skedde på Norra Berget. Tillägget gör Quick i bilen på väg till den påstådda gravplatsen. Tillägget görs sedan han samtalat med läkaren Kjell Persson. Detta förhørsprotokoll – intaget i FU avsnitt 1, bilaga A1 under uppslag 5, förhørsprotokollet bilägges och åberopas.

Med beviset avses styrka tidigare påståenden – se ovan – under rubriken Systemfel, nämligen att Quicks källor, dvs läckage från FU sker genom samtal med förhørsledare, psykologer, psykiatriker och minnesforskare. Läkarna och terapeuterna medverkar således till att bygga upp en trovärdig och sammanhängande historia. Quicks utsaga är i stora stycken uppbyggd med hjälp av ovannämnda yrkeskategorier/personer. Det är av vikt att här upplysa JK om att inga fynd av skelettdelar eller kraniet av Johan har hittats trots Quicks exakta utpekande av olika platser. Det samma gäller för morddomen avseende Therese Johannesen, se längre fram ang. Örjeskogen.

Jag gör här gällande att Thomas Quick också använt tidningsartiklar som källa för att bli den ”falske seriemördaren”, se längre fram där redovisas hur Quick i polisförhör själv refererar till vad han läst i tidningar. Dessutom har omfattande tidningsmaterial återfunnits på Quicks rum på Sätters sjukhus, se längre fram i utredningen. Nedanstående redogörelse från min sida talar med avsevärd styrka för att så skett även i Johanmålet.

Tre dagar före Johans försvinnande försvann 1,5 mil från Sundsvall en yngre kvinna och det i samma område som Quick pekar ut i förhören och vid vallning. Båda försvinnandena rönste stort utrymme i media och skildrades parallellt, bl a med bilder av skullgångskedjor, förekomst av första snö och eventuellt minusgrader. Quick har därför kunnat presentera ”minnen” som stämmer klimatmässigt.

Den plats Quick pekar ut i vallningsprotokollet ovan ligger c:a 700 m ifrån den plats där den försvunna kvinnan hittades död under en gran c:a ett år senare. Ej brott enligt Sundsvallspolisen. Hon hade gott vilse och lagts sig under en tät gran för att sova, pga minusgrader så frös hon ihjäl.

Det här är en utomordentligt betydelsefull länk, som styrker påståendet att Quick läst in sig på olika försvinnanden/mordfall genom att beställa tidningsartiklar från aktuell tidpunkt, i vissa fall många år tillbaka.

I gruppen erkända mord som ännu inte lett fram till åtal finns ett som aldrig kommer att leda till någon rättslig prövning.

Två somaliska invandrapojkar försvann spårlöst från en flyktingförläggning i Norge och var borta i nästan 5 år. Under denna tid hann Quick med att detaljerat erkänna hur han mördat dem. Därefter kom pojkarna tillrätta. Vid en fotokonfrontation pekade Quick ut de aktuella pojkarna. Närvarande var en representant från rikskriminalen Thure Nässén. Nässén har berättat för mig att han misstänkte att Quick beställde tidningar och läst in sig på försvinnandet, även Johan Asplund försvann ju spårlöst. Därför gjordes på Nässéns order en ”husrannsakan” på Quicks rum vid Sätters sjukhus och mycket riktigt fann man en norsk tidning Verdens Gang och i tidningen fanns samma bild av pojkarna införd som hade använts vid fotokonfrontationen.

Det nu anförda visar med övertygande tydlighet att Quick fabulerar om olika mord genom att studera detaljer angående försvinnandena och vilka detaljer bl a inhämtats från tidningsartiklar. Genom att sedan berätta om sådana detaljer i terapisamtal på Sätters sjukhus så har Quick lyckats övertyga terapeuter och läkare, vilka sedan underblåst Quicks fantasier angående begångna mord. Detsamma gäller förhørsledaren Seppo Pentinen.

Rekonstruktion/vallning nr 2.

Den andra vallningen skedde 27/5 1993 drygt två månader efter den första. Även då är läkaren Kjell Persson med. Åklagaren van der Kwast är inte med. Vallningen sker i Falun

invid Lugnets skidstadion och skall Quick visa vart han gömt Johans hand, vilken han tagit med sig till Falun som trofé.

Av förhørsprotokollet framgår att Quick efter diverse turer hittar en exakt plats, protokollet sid 3, 2 st, någon hand hittas inte, dvs skelettfynd, när det sedan grävs på platsen.

Av protokollet framgår att läkaren Kjell Persson och Quick livligt diskuterar var platsen skall finnas så Quick begär att han och Kjell Persson skall försöka att lokalisera fram platsen, se protokollet sid 1, de två sista styckena.

Protokollet åberopas till styrkande av att Quick och läkaren är djupt involverad i problematiken innebärande att Quick inte själv kan finna platsen, med andra ord Quick behöver hjälp för att bygga upp en trovärdig berättelse. Vallningen leds inte av polisens utredare. De får så att säga endast titta på spektaklet. Quick bestämmer hela tiden vilka personer som får vara nära honom.

Överlämnad skiss angående platser där delar av Johans kropp skall ha grävts ner, se FU avsnitt 1, bilaga A1 flik 13.

I samband med överlämnandet vill Quick lämna nya uppgifter angående Johans kvarlevor. Kriminalinspektör Björn Jonasson tar emot uppgifterna. **Det är läkaren Kjell Persson som återger berättelsen och Quick sitter tyst.**

Återigen samma problematik, andra än Quicks berättar och hjälper till för att bygga upp en trovärdig historia.

Det har varit vattentäta skott emellan polisens arbete och psykiatrins företrädare, se Johandomen sid 14 vittnesförhör med Seppo Pentinen, jfr vad som anmärkts tidigare angående vallning nr 1 vid Norra Berget och vallningen där Johans hand skulle ha grävts ner. Polisutredarna spelar så att säga en andrahandsroll.

Uttalandet om vattentäta skott är en uppgift som närmar sig menedsbrott av Pentinen, men härom längre fram i denna resningsansökan.

Sundsvalls tingsrätts dom i Johanmålet berör såväl Quicks möjligheter att läsa in sig på ett mordfall alternativt ett försvinnande, men visar också rätten stort intresse för hur brottsutredningen bedrivits. I förhöret med Pentinen inför rätten uttalar denne, jfr domens sid 14 att terapeuten Kjell Långberg varit med vid vallningen på Norra Berget. Någon samverkan mellan Långberg och brottsutredningen har dock inte skett.

När Stähle hörs i Johanmålet, se domen sid 17, så uppger hon att hon inte, med få undantag, närvarit vid polisförhören med Quick. All information hon har är ifrån samtalen med Quick.

Hennes uttalande inför rätten och Pentinens uppgifter om vattentäta skott mellan psykiatrin och brottsutredningen har invaggat rätten i en falsk tro om att Quick utan påverkan kunnat berätta om hur han utfört mordet på Johan och hur han därefter styckat Johans kropp och grävt ner kroppsdelar på en rad olika platser.

Sanningen är dock en helt annan, jfr polisförhör med Quick den 15/4 1994, avsnitt 1, bilaga A1 flik 15.

Såväl Birgitta Stähle som Sven Åke Christiansson är med på förhöret.

Redan på sid 1 kan läsas att **Quick och läkaren Kjell Persson och Göran Fransson besökt ett område vid sjön Ryggen där Quick skulle ha begravt Johans kropp,**

således inte bara handen. Sid 2 mitten berättar Quick hur den döde Johans kropp var placerad utanför bilen.

Av sid 3, nederst framgår att läkaren och Quick letade efter den plats där Johan grävts ner. På sid 5 diskuteras om Quick skulle kunna visa den exakta platsen för dem idag. Svaret blir ja. På samma sida berättar Quick hur han täckt över Johans kropp sedan han grävt en stund med händerna.

På sid 6, 4 st försöker Pentinen att få Quick till insikt om vad han sagt tidigare om var han grävt ner Johans kropp, men då i Sundsvall. Quick tycks inte förstå vad Pentinen menar utan han berättar vidare.

På sid 6 nederst vänder sig Pentinen till Birgitta Ståhle och frågar om det finns något mer som Quick berättat och som bör komma med i förhöret. Svaret redovisas inte i utskriften av förhöret. Istället fortsätter Quick att berätta.

På sid 8 vill Pentinen veta hur pass mycket material som lades ovanpå kroppen. Quick svarar att han täckt den helt och hållet och att han bara grävt en grund grop.

På sid 9 mitten reagerar Quick över att **Johans kropp varit tung att bära**. Pentinen kan inte längre ge sig till tåls utan försöker att få Quick att inse det orimliga i vad han säger och hjälper Quick genom att säga: Du har ju tidigare sagt att du styckat kroppen.

Då rättar Quick till det hela genom att ändra sig, att det var bålen han bar på.

Sid 13 överst är mycket intressant. **Där säger Quick att den här resan till den här platsen det skulle "vi" inte berätta om för Pentinen**. Längre ner på sidan blir det diskussioner mellan Quick och terapeuten Birgitta Ståhle.

Förhöret slutar med att Birgitta Ståhle omtalar att Quick hittat två fingrar där han gömt Johans hand. Han visade fingrarna för läkaren Göran Fransson och Kjell Persson och sedan åt Quick upp dem.

Min anmärkning: DNA-bevisen äts upp inför läkarna.

Nu redovisat förhör ger besked om att såväl Pentinen som Ståhle lämnat oriktiga uppgifter under ed och därmed vilselett Sundsvalls tingsrätt. Sanningen är den att Ståhle medverkat i de flesta förhören, vilket gäller för alla 8 mordåtalen.

Jämför också Långbergs medgivande att terapiteamet varit och orienterat sig i Bosvedjan och det innan Quick vallades där av polisen, jfr domen sid 10 nederst.

Av redogörelsen ovan framgår tydligt att de bedriver en egen brottsutredning vid sidan av polisen, samt att terapifolket är med på nästan alla polisförhör. Hur de kan tala om vattentäta skott är obegripligt.

Återigen har de rättsregler som gäller för hur en seriös brottsutredning skall bedrivas grovt åsidosatts. Vilseledandet av tingsrätten har lett fram till en oriktig dom.

Det som förhørsprotokollet ovan visar är mycket häpnadsväckande och tyder på en total avsaknad av respekt för de rättsregler som reglerar hur en förundersökning skall bedrivas. Angående straffansvar för mened avseende Pentinen och Ståhle, se längre fram i denna ansökan. Det tycks allt mer vara uppenbart att Quicks berättande och erkännanden byggs upp med hjälp av **terapisörja, riggade rekonstruktioner och vallningar och ett förövrigt synnerligt oseriöst förundersökningsarbete.**

För allt detta har förundersökningsledaren van der Kwast det yttersta ansvaret.

Varför blev Quicks mordberättelser trovärdiga.

1.

Genom att ha samma förhørsledare igenom alla polisförhör (något enda undantag finns) så har Quick lärt sig läsa av Pentinens kroppsspråk. Genom massvis av telefonsamtal med Pentinen vid sidan av förhörstillfällena har han skickligt kunnat "lura" av Pentinen information från förundersökningen. Den signal varje nytt förhör innebär är att polisen inte är nöjd, vill veta mera. Det har Quick tolkat som att han måste ändra sin berättelse. När det inte kallades till mera förhör då visste han att han låg rätt till i sin berättelse visavi brottsutredningen. Det finns ett flertal förhørsprotokoll där Quick spontant säger: Det har vi ju pratat om på telefon. Dessutom inleds vissa förhör med hänvisning till vad som diskuterats innan bandspelaren slås på. Detsamma gäller när det tagits en paus i förhöret.

2.

Genom att i terapisaamtal få diskutera hållbarheten i sin historia har han kunnat träna upp sin förmåga att trovärdigt berätta om uppdiktade händelser. Genom Birgitta Ståhles frekventa medverkan vid polisförhör och vallningar så har hon och Quick sedan i terapisaamtalen byggt vidare på en slutlig trovärdig berättelse.

3.

Han har besökt angivna platser före brottsutredarna tillsammans med terapi och läkarteam, således innan han hördes eller vallades där.

Vid polisens efterföljande rekonstruktioner/vallningar så har Quick kunnat peka på detaljer och omständigheter i miljöer där han tidigare varit, dock inte som mördare utan som psykipatient med bisarra påståenden om mord som han inte begått.

Exempel: Bosvedjan där han tog Johan om hand. Norra Berget där han först sa att han dödat Johan och området i Dalarna vid sjön Ryggen.

4.

Han har själv varit och valt ut mordplatserna innan polisförhören. Se förhørsprotokollet där han säger att han tillsammans med sin bror cykelsemestrar och den starka ångest han får när han skall passera över Sandöbron där han säger sig ha gjort av med en kartong innehållande delar av Johans styckade kropp.

Åvikevägen ligger också den utefter E4 nedom Härnösand. Således har Quick på den resan kunnat rekognosera platserna, t ex uppgiften om gröna huset och inägan med en bergskant, samt vägbommen i Dalarna nära sjön Ryggen.

5.

Han har utan större besvär kunnat läsa in massvis av information genom att beställa och gå igenom tingsrätts och hovrättsdom i det enskilda åtalet, jfr Sundsvalls tingsrätts dom sid 4 och 5.

Jag citerar: "Vid prövningen av Quicks erkännande skall vidare beaktas att Quick haft tillgång till information angående Johans försvinnande ifrån tidningar, TV och radio. På samma sida i domen sid 5 nederst anför van der Kwast att Quick dock kunnat nämna unika detaljer, särskilt om förhållanden i Bosvedjan som kunnat kontrolleras. Hade tingsrätten fått all information som redovisats i p 1-5 ovan så hade inte Quicks detaljerade berättelse vunnit någon tilltro. När det gäller att beställa tidningar och där få uppgifter, jfr vad som tidigare sagts om de somaliska pojkarna och tidningen Verdens Gang, samt längre fram i utredningen angående de försvunna flyktingpojkar och utredningen gällande Therese Johannesen.

6.

Genom sitt berömda ”bryt” vid de rätta tillfällena har Quick förstärkt tilltron till vad han just då berättar eller visar. Vid ”bryten” så får han kraftig ångest och måste då omedelbart ha medicin. Jag var själv och avlyssnade delar av Johanrättegången och kunde då konstatera följande.

Quick fick kraftig ångest med skakningar och ryckningar, omgående ingrep en sjuksköterska. Quick svalde medicinen och drack vatten. Han blev på sekunden omedelbart frisk. Någon sådan snabbverkande medicin finns inte, dvs som botar på sekunden.

Endast en av felkällorna, p 5 ovan har beaktats av tingsrätten. De övriga har rätten inte känt till och kunnat överväga.

Ett exempel på hur Quick läser in sig på förundersökningsmaterialet, alternativt genom läckage får tillgång till FU-information.

I flera polisförhör uppger Quick att den Volvo han lånat av vittnet Thunstedt var blå till färgen, se också domen sid 6 strax ovan mitten.

Vid huvudförhandlingen ändrar han sig och säger att Volvon var röd, samt förklarar ändringen så här: ”Att han på detta sätt lämnat oriktiga uppgifter har berott på att han skrämts av att berätta, samtidigt som han velat berätta om Johan”.

Min anmärkning: Svaret är rent nonsens, det är inte ens begripligt.

Sanningen ligger på ett mer sofistikerat plan. I målet åberopas ett vittne, Björn Jonasson, se domen sid 12. Quick söker efter vittnen i FU-materialet som kan koppla ihop honom med Johan på morgonen och förmiddagen han försvann. Vittnet uppger dock att han såg en röd Volvo med en pojke i framsätet, en pojke lik Johan och en tunnhårig man i 40-års åldern.. Detta stämmer hyggligt med Quicks utseende. För att få betydelse i målet måste därför Quicks lånade blå Volvo förvandlas till en röd Volvo och så blev det. Men det räcker inte med detta.

Av vallningsprotokollet avsnitt, 1 bilaga A1 under flik 5 kan utläsas att Quick då uppger att han efter att ha tvingat in Johan i sin bil for upp till Norra Berget och där dödade Johan, jfr, jag lade den döde Johan i min bil och täckte den döda kroppen med en bilpläd. Johan försvann vid åtta-tiden och dödandet skedde cirka 30 minuter senare. Iakttagelsen av den vinröda Volvon med en ljushårig pojke gjordes några timmar senare. För att få ihop det hela ändrade Quick sin berättelse och påstod att han istället dödade Johan ute i Åvikeområdet. För att vittnet Björn Jonasson skall få någon betydelse måste **Johan leva när Quick körde förbi Bosvedjan och OBS-varuhuset på sin väg mot Åvike.**

De nu redovisade omständigheterna visar att Quick skickligt kan ”åka slalom” med såväl van de Kwast som Seppo Pentinen, samt terapiteamet från Säter. Med Quicks berättelse vid den första vallningen, så kör Quick med en död kropp som dessutom är övertäckt. Med den utsagan skulle bilvittnet Jonasson ha blivit utan värde för Quick i dennes ambition att bli en ”berömd seriemördare”.

Operationsärret på magen som blev ett födelsemärke på rygglutet.

-

Att Quick rätt kunnat utpeka "födelsemärket" (enligt mamman endast en ljus skugga) har haft avgörande betydelse i tingsrättens domskäl, se domen sid 19, 2 st. Han har beskrivit samma märke som Johans mamma gjort vid Pentinens förhör med henne. Denna omständighet har stor betydelse för tingsrättens bedömning av skuldfrågan. Även här har tingsrätten blivit manipulerad. Det är uppenbart att Seppo Pentinen visat Quick mammans skiss och sedan har han ändrat sig från operationsärr på framsidan kroppen till "födelsemärket" på ryggsidan. Följande omständigheter visar på att grov bevisförvanskning skett angående aktuellt "födelsemärke".

I bilaga A1, under flik 16 framgår följande. Den 21/8 1994 uppger Quick att Johan hade ett ärr på kroppen, kan ej uppge var på kroppen, närvarande när Quick berättar är chefspsykolog Birgitta Ståhle och ytterligare vårdpersonal på Säter.

OBS! Pentinens tidigare redovisade uttalande om ett vattentätt skott mellan brottsutredningen och vad som förekommit alt. framkommer i terapin, det uttalandet är uppenbart osant.

Den 30/8 1994 hölls ett första polisförhör med Quick angående påstått ärr. På sid 1 i förhöret, se bilaga A1 under flik 17 säger Quick att ärrret var på magen och förtydligar omedelbart eller buken, dvs under naveln.

Förhørsledaren Pentinen klargör den stora vikten av denna iakttagelse, att det är ett viktigt bevis. Därför förtydligar Pentinen: "När du säger ärr nu då- det här är ju en uppgift som är väldigt, väldigt tydlig då". Quick svarar ja.

På nästa sida i förhöret vill Pentinen veta, sid 2 överst, om det var ett operationsärr, ärr efter en brännskada eller om det är något annat som orsakat ärrbildningen.

Quick svarar att det är ett operationsärr som är placerat diagonalt snett nedåt ljumsken.

Min anmärkning: att det skulle ha varit ett svagt fördelsmärke, mera likt en skuggning och på baksidan kroppen, vilket det så småningom blev i utsagan inför tingsrätten nämns överhuvudtaget inte.

På sidan 3 överst undrar Pentinen om det här är en säker, ja solklar iakttagelse. Quick svarar: Ja, det är det, längre ner i förhöret säger Quick att operationsärrret var c:a 5 cm långt.

På sidan 3 säger Quick att ärrret är ganska brett. På sidan 4 vill Pentinen veta om det istället kan vara ett födelsemärke, vilket ju är brunfärgat och att ett operationsärr ju är hudfärgat, mera neutralt i färgen.

Quick vidhåller att det är ett operationsärr och inte ett födelsemärke. Sedan frågar Pentinen om det fanns något annat avvikande på kroppen. Quick svarar med ett bestämt nej. Pentinen nöjer sig inte med svaret utan frågar: Något som du inte berättat tidigare? Quick svarar igen nej.

Pentinen tjarar vidare och föreslår att det kanske finns något mer kännetecken på Johans kropp, Quick svarar återigen nej, men tillägger sedan, jag tänker nu på hans könsorgan, på pungen.

Min anmärkning. Förfarandet är oerhört ledande genom att inte nöja sig med ett nej, tre gånger till och med, så avläser Quick att Pentinen vill ha fram ytterligare något på Johans kropp. Den intelligente Thomas Quick, går då från buk till pung/testiklar.

På sid 5, överst uppger han att testiklarna var indragna. Längre ner förtydligar Pentinen. Vad var det som var så märkligt med testiklarna? Svar: Ihopdragna.

På sid 6, mitten, vidhåller Quick att testiklarna var märkvärdigt ihopdragna. Sedan återgår de till att diskutera operationsärret.

Min anmärkning: I tingsrätten blev det exakt tvärtom, se domen sid 8. Quick: ”När han hade klätt av Johan så upptäckte han att dennes kropp inte var symmetrisk. Han uppfattade att Johans ena testikel satt högt upp på vänster sida medan den andra var stor som på en vuxen man”.

I domen på sid 5 nederst säger van der Kwast inför rätten: ”Quick har vidare lämnat vissa medicinska uppgifter angående Johan. Han har berättat om ett födelsemärke och om avvikelser beträffande Johans pung”. Därefter redogör van der Kwast för att Johan har pungbrock enligt journalutdrag.

Anna-Clara Asplund å sin sida säger att det var helt läkt den 7/11 1980 och att allt såg normalt ut.

I tingsrättens slutliga överväganden får Quicks utsagor inför rätten i den här delen avgörande betydelse för den fällande domen, se sid 19, 2 st.

Det är klandervärt och utomordentligt allvarligt att van der Kwast underlåter att redogöra för de turer som lett fram till Quicks slutliga utsaga. Hade en sådan redovisning skett så skulle bevisningen i denna del ha varit av noll och intet värde. Genom att manipulera rätten blev det tvärtom. Van der Kwasts agerande utgör enligt min uppfattning ett fullbordat brott.

I en normal brottmålsprocess skulle försvararen ha åberopat vad Quick sagt i de första förhören. Åklagare och försvarare skulle ha frågat ut Quick om varför han helt ändrat uppgifter, han har tvärvänt 180 grader både vad gäller operationsärret och testiklarna. Om dessa uttalar Quick i åberopat första förhör att de var så hårt uppdragna så att han hade svårt att känna dem.

Detta förhör skulle av försvaret ha åberopats som skriftligt bevis och tingsrättsdomen hade blivit friande.

De ändrade uppgifterna, vilka mörkats av åklagaren van der Kwast har således undanhållit rättens bedömning. Det handlar således om brottslig gärning, t ex bevisförvanskning osann utsaga inför rätten och slutligen grovt tjänstefel.

Även Pentinens agerande utgör straffbara handlingar av allvarligt slag.

Brotten förstärks ytterligare eftersom såväl van der Kwast som Pentinen båda intygat inför tingsrätten att Quick ändrat sina utsagor endast i detaljer och inte vad gäller målets centrala delar.

Ett mordåtals centrala delar är följande.

1.

Var, när och hur tog Quick offret om hand, bemäktigandet?

2.

Var när och hur mördades offret?

3.

Var begravdes kroppen?

4.

Hade offret något kroppsmärke som endast mördaren och föräldrarna kände till?.

Förhöret, se bilaga A1 under flik 17, utgör ett skrämmande exempel vad gäller brott mot de regler som åtgärdar brottmålsprocesser i vårt land. Mera om detta under rubriken Begångna brott i sin tjänsteutövning.

Men saken är än värre än vad som framkommit ovan. På sid 7 överst i första förhöret undrar Pentinen varför den här minnesbilden angående testiklarna så att säga vuxit fram. Quick svarar: "Öh... jag tror utan att veta bestämt att det var din fråga eller ditt påstående eller att när du var här sist att du sa att **du hade träffat hans mamma och öh du nämnde någonting med utseendet**".

Ovannämnda information från förhørsprotokollet visar att Pentinen läcker information till Quick varefter denne ändrar sin utsaga och anpassar den till fynd och omständigheter som finns i FU.

Quick röjer här på ett tydligt sätt att Pentinen grovt bryter mot gällande regelnormer, nämligen

"det var din fråga"

"det var ditt påstående"

"att du hade träffat hans mamma".

I tingsrättsdomen sid 14 mitten uttalar Pentinen under ed följande: "Det har under utredningen hänt att Quick ringt till honom och berättat saker som han kommit på. Han har då inte ställt några frågor vid telefonsamtalet utan väntat med det till ett senare tillfälle".

Enligt min mening föreligger också här ett fullbordat mycket allvarligt menedsbrott. På sid 8 mitten i samma förhör uttalar Pentinen: "Du har ju **utanför förhören tidigare pratat lite grann om det här med ryggen** o.s.v." Här medges helt osminkat det allvarliga förhållandet att Seppo Pentinen mycket tidigt skulle ha kopplats bort från mordutredningarna. Pentinen har blivit "fångens fånge". Han har kommit för nära Quick, och ett vänskaps och beroendeförhållande har vuxit fram, där Quick fått ohämmad hjälp att anpassa sin slutliga utsaga till brottsutredningen, jfr vad jag tidigare anfört om den onormala mängden av förhör, som lett fram till att Quick vid varje ny kallelse till förhör insett signalen: Vi är inte nöjd, du måste berätta mera alternativt ändra på det du sagt.

I samma förhör på sid 15 berättar Quick detaljerat hur han gömt Johans kropp vid sjön Ryggen i Dalarna och att han täckt den med mossa.

I den slutliga utsagan inför tingsrätten så bredde han ut en presenning utefter Åvikevägen och där styckade han Johans kropp och att sedan olika kroppsdelar har grävts ner på en rad olika platser, jfr hunden Sampos markeringar på ett 10-tal olika ställen.

Även detta är en central del av åtalet och där Quick vänt sig i 180°. **Tingsrätten har inte fått information om Quicks ändrade utsagor i för åtalet centrala delar.**

Van der Kwast har läst igenom alla förhör med Quick och sedan "mörkat" vad Quick sagt i början av brottsutredningen, dvs när han är opåverkad av förhørsledare och andra.

I den normala brottmålsprocessen har den första detaljerade utsagan på centrala delar av åtalet ett mycket högt bevisvärde. Om den utsagan ändras måste Quick på ett trovärdigt sätt förklara varför.

”Jag blev skrämnd att ändra” har Quick uppgivit, vilket jag ovan förklarat som nonsens. Quick har aldrig behövt eller kunnat förklara varför han ändrat sig. Problemet har van der Kwast löst genom att ”mörka” materialet inför tingsrätten.

På sid 26 mitten röjer Quick en viktig informationskälla. Pentinen vill att Quick skall beskriva hur Johan såg ut, var han tjock eller mager o.s.v.

Quicks svar: ”Ja, han var inte tjockare... öh ... det tror jag att jag har nämnt åt dig förut. Öh ... dom vanligaste tidningsbilderna på Johan då är han ju väldigt äppelkindad så att säga och så upplevde jag inte honom. Öh Han var ju han hade ju tunnare ansikte här än den från tidningsbilderna”.

Här avslöjar Quick att vad som skrivits i tidningar om Johans försvinnande, bilder m.m., det har han läst in sig på.

Även denna sanning, denna viktiga omständighet har ”mörkats”.

I en så unik brottmålsprocess, där den normala balansen mellan försvarare (advokat) och den som anklagar/påstår (åklagare) så uppenbart har rubbats åligger det åklagaren van der Kwast att strikt följa objektivitetsprincipen. Han har det yttersta ansvaret att inför rätten redovisa **även de omständigheter som talar emot Quick som gärningsman.**

Detta har han uppsåtligt åsidosatt pga att han också är ”fångens fånge”. Han måste för varje ”vunnen” mordprocess även ”vinna” nästa. Skulle Sundsvalls tingsrätt ha friat Quick pga bristande trovärdighet, så hade alla de sju tidigare åtalen blivit ifrågasatta och genom den dominoeffekt som då skulle ha blivit följd, så hade hela ”Quickbygget” raserats.

På grund av de brott som gjorts mot regelverket för brottmålsprocessen har van der Kwast hamnat i en tvångssituation. Han måste fortsätta att ”mörka” viktigt bevismaterial för sin egen överlevnad, jfr längre fram i utredningen angående mörkläggning av DNA-bevis i mordåtalet gällande Gry Storvik.

Det är ett allvarligt systemfel att åtta mordprocesser vid olika domstolar haft samma åklagare och samma förhållare och samma inblandning hela tiden av psykiatrigruppen och införandet av det jag ovan kallar ”terapisörja”.

De missförhållanden som jag redovisat ovan, bl a i polisförhöret under flik 17 har följt som en röd tråd igenom samtliga mordprocesser mot Thomas Quick.

Dessa missförhållanden måste utredas av JK, eventuellt åtal väckas mot van der Kwast, Seppo Pentinen, Birgitta Ståhle m fl och slutligen ett resningsförfarande inledas vad gäller alla åtta morddomarna.

Genom obalansen – se ovan – har målen inte överklagats. Eftersom åklagaren enligt RB 20kap, 2§, 3 st har ensamrätt, endast han kan begära resning enligt hovrättens slutliga beslut, se bilagt beslut daterat 19/11 2001, så blir det JK:s slutliga ansvar att med stöd av sitt tillsynsansvar vidtaga de rättsliga åtgärder som denna rättsutredning kan leda fram till.

Jag vill nu sammanfatta misstankarna om begångna brott, som jag själv anser kan ha begåtts i alla åtta mordmålen. Jag kommer också att redovisa några flagranta regelbrott/lagbrott i de övriga målen från Piteå, Appojaure, Rörshyttan och till Sundsvall.

Misstanke om begångna brott i samband med de åtta mordrättegångarna såväl under förundersökning som vid domstolsförhandlingarna.

Seppo Pentinen.

I förhör den 21/9 1994 bilaga A1, (Johanmålet). Under flik 18, sid 8 överst förhörs Quick återigen om äret. Han ritar också upp äret, som är ovalt och rött till färgen. Äret finns vid ljumsken på kroppen framsida.

Såväl äret, dess form och färg samt fel sida av kroppen har ingen som helst överensstämmelse med den svagt bruna färgen, runt i formen och på ryggen neråt skinkan, så som Anna-Clara Asplund beskrivit födelsemärket.

Hur kan då tingsrätten i domskälen uttala att Quicks beskrivning av födelsemärket, form, färg och placering i allt väsentligt stämmer överens med Anna-Clara Asplunds skiss? Här kommer förklaringen. I nytt förhör den 14/10 1994 bilaga A1, under flik 14 leder Pentinen in Quick på det faktum att det inte handlar om ett operationsärr. Pentinen inleder förhöret sid 1,1 st och döper om äret till en hudåkomma.

Sid 2, 2 st återupprepar Pentinen att det är en hudåkomma.

Längre ned på sidan 2 gör Pentinen klart att placeringen vid ljumsken angående "äret" inte är den rätta, men Quick vidhåller att hans placering av det är ganska exakt.

Strax under mitten leder Pentinen över Quick till ryggsidan. Citat: **"Finns det någon möjlighet att det är på andra sidan av kroppen"**. Quick går nu med på detta och börjar tala om ett spegelvänt förhållande.

På sid 3 överst förklarar Quick att det ju blir på ryggsidan om man ser det med offrets ögon. Quick förklarar vidare sin totalvändning angående "ärets" placering. Citat: "Det inträffar vid de här tillfällena just när att jag är förövare och ofta förväxlar att det sker ett slags rollspel där då".

Min kommentar: Det är Pentinen som flyttar äret till ryggsidan och långt ner på kroppen. Quicks förklaring är obegriplig för att inte säga rent nonsens.

Det är ytterst beklagligt att en förhørsledare i ett allvarligt brottmål, så flagrant bryter mot gällande regler för hur ett objektvt förhör skall gå till.

Orsaken till Pentinen agerande är att han nu i sin hand har Anna-Claras skiss, samt hennes berättelse om placering m.m.

Förhöret med Anna-Clara hölls den 23/9 1994, dvs 2 dagar efter förhöret med Quick den 21/9 1994 och nytt förhör med Quick hölls som redovisats ovan den 14/10 1994 och då ändrar Quick sin utsaga i allt överensstämmande med vad Anna-Clara berättat och ritat. Totalvädningen beror helt uppenbart på att Pentinen läckt information och skiss till Quick, se tillbaka sid 23 överst angående du sa att mamman o.s.v. Ordningen på förhören och det tidsmässiga sambandet gör det hela uppenbart. När sedan Anna-Claras skiss visas inför rätten så är den förbättrad avseende färg och dessutom har konturen runt märket gjorts av någon annan. Den ditritade konturen ger sken av att det är ett tydligt födelsemärke.

I förhör med Pentinen inför tingsrätten medger denne att han kan ha gjort förändringarna på skissen, se domen sid 13, 4 st.

Överensstämmelsen mellan Quicks nya utsaga/ändring med beskrivning av födelsemärket, som nu inte längre är något operationsärr finns upptagen i tingsrättens slutliga överväganden, se domen sid 19.

Det är absolut förbjudet att göra ändringar alt. förbättra en skiss, som skall utgöra bevis i ett så allvarligt brottmål som nu är i fråga. Enligt min uppfattning är det fråga om en allvarlig och för målsägandena ödesdiger gärning s.k. bevisförvanskning. **För detta sitt handlande bör Penttinen åtalas och dömas.** Dessutom utgör den brottsliga gärningen resningsgrund enligt RB 58 kap, 2 §, p 1, eftersom också åklagaren van der Kwast som vanligt tigit och mörkat.

Ytterligare brott som kan ha begåtts av Penttinen, se vad som tidigare anförts angående mened, uttalande under ed om vattentäta skott, att Quick ej ändrat uppgifter på de centrala delarna av åtalet, att några samtal med Quick vid sidan av förhören inte förekommit. I 7 st förhör uttalar Quick, ja men det där har vi ju pratat om på telefon, vilket visar att **Penttinen återigen vilselett rätten med en direkt lögnaktig uppgift.** En av Penttinens arbetskamrater, kriminsp.Jan Brusell har till mig uppgivit följande: Seppo Penttinens fru tog kontakt med Brusell och var mycket orolig för den nära kontakt Penttinen fått med Quick: De pratar med varandra flera gånger i veckan och ibland i timmar och då diskuterar dom alla de mord som Quick begått. En del detaljer är utomordentligt ruskiga. Penttinens fru var orolig. Tänk om de blir osams då kanske han mördar oss också. Ett stort läckage av FU-materialet till Quick har uppenbart skett i dessa telefonsamtal. Brusells utsaga bekräftar vad jag tidigare beskrivit om att det vuxit fram ett vänskapsförhållande mellan Quick och förhørsledaren, som lett fram till allvarlig skada vad gäller sanningen om Quick är en falsk seriemördare eller ej. **Genom att ej byta förhørsledare så har ett allvarligt systemfel blivit följd.**

Ytterligare regelöverträdelser gjorda av Penttinen, se längre fram under avsnittet otillåtna förhör, samt bilaga A angående rekonstruktionerna.

Misstanke om brott begångna av van der Kwast.

Åklagare van der Kwast har varit förundersökningsledare i samtliga åtta mordåtal och även utfört talan vid samtliga huvudförhandlingar. Han har s.a.s hållit i allt som skett och det med ”järnhand”.

Han är den som valt ut de förhör och dokument som skall användas för att styrka åtalen inför domstolarna. Ävenså vilka vittnen som skall kallas.

Med detta som utgångspunkt äger jag utgå ifrån att han läst igenom allt material, minst en gång. Det som väljs ut har han läst flera gånger.

Han skall ha vägt materialet för och emot åtalen och har han skyldighet att enligt objektivitetsprincipen även redogöra för och presentera sådant som kan tala för den misstänkte/åtalade att ”mörka” sådana omständigheter är ett allvarligt tjänstefel. Van der Kwast har varit fysiskt med i många förhör, samt vallningar/rekonstruktioner. I de fall han inte varit med så har resultaten överlämnats till honom, promemorior eller videofilmer.

Utifrån denna utgångspunkt har han accepterat och godkänt Seppo Pentinens handlande och själv blivit medverkande i Pentinens brott.

I målet mot den israeliske turisten Levi har van der Kwast till och med beordrat nya förhör så länge inte Quicks berättelse stämmer överens med de viktigaste brottsplatsfynden, se längre fram i denna utredning.

På grund av att försvararrollen varit satt ur spel, se tidigare text ang. systemfel, så har han haft en **absolut skyldighet att respektera och följa objektivitetsprincipen**. Genom att inte göra så och sedan själv delta i brottsliga förfaranden, jfr vad som anförts om framväxandet av en besvärlig jävsituation och systemfelet, har slutresultatet blivit ödesdigert för alla inblandade.

Quick oskyldigt dömd och genom hans fantasifulla och vidriga skildringar om hur mordet utförts tillfogat målsägandena ett omätbart lidande.

De egna brott som van der Kwast, enligt min uppfattning kan ha begått är följande.

1.

Riggade och felaktigt utförda rekonstruktioner i Appojaure och Falun (israelen).

2.

”Mörkat” de första rekonstruktionerna där Quick gjort allting fel och endast inför domstolen redovisat den andra rekonstruktionen. Gäller Appojaure, Falun och Sundsvall (Johanmålet).

3.

I Appojaurefallet har en förvanskning av videofilmen skett. Det handlade inte bara om 1-2 minuters paus pga tekniskt fel. Istället var det en paus på 47 minuter enligt videoklockan. Detta efter att Quick inlett med att göra det mesta fel. Stort kaos uppstod och allt togs om från början.

Videofilmerna inges och återopas. Tidsklockan på videon visar alltså att uppehållet i verkligheten var på 47 minuter, under vilken tid Pentinen fick veta hur han skulle agera. Fotobilagan som skildrar rekonstruktionen saknar därför de första bilderna när Quick går in i tältet. Enligt brottsutredningen var aldrig mördaren inne i tältet.

4.

Menedsbrott i Johanmålet, jfr vad som tidigare utförligt redovisats ang. påståendet att Quick inte ändrat sina uppgifter i målets centrala delar utan endast i detaljer.

Exempel:

- • ändrat brottsplats (där mordet skedde) från Norra Berget till Åvike.
- • Ett flertal gånger ändrat sig vad gäller Johans kvarlevor, gravplats.
- • Angående frågan om på Johans kropp fanns någon egenhet, som endast mördaren och föräldrarna kände till. Operationsärr på magen – ljumsken – blev ett födelsemärke bak på skinkans övre del. Även manipulation av Anna-Claras skiss, jfr Quicks egen skiss.

Menedsbrott två. Van der Kwast har intygat inför rätten – precis som Pentinen – att psykiatrin levtt ett eget liv med Quick och att det varit vattentäta skott mellan terapin och brottsutredningen.

Sanningen är precis det motsatta. Terapifolket har först fått veta om erkännandena från Quick. Istället för att göra polisanmälan har läkarna och terapeuterna själva försökt utröna om Quick är en seriemördare. De har tillsammans med Quick åkt runt och besökt olika brottsplatser, knackat dörr (i Bosvedjan) och ställt frågor. De har hjälpt Quick att hitta platserna, t ex vid sjön Ryggen, Bosvedjan. Långt senare har polisen blivit

kontaktade och när FU inletts har de fortsatt och medverkat i polisförhör, lyssnat, ställt frågor och diskuterat. Särskilt i pauserna har det varit intensiva diskussioner.

Vid den första rekonstruktionen (Norra Berget) har läkarna lotsat fram Quick, detsamma i Ryggen och i Åvike. **Van der Kwast och Pentinen har s.a.s. varit placerad på åskådarpåls.** Allt detta har jag tidigare utförligt redogjort för.

Tala om ”terapisörja” och direkt olaglig sammanblandning. Det tycks också som om ansvariga inom psykiatrin satt sig över sitt eget regelverk och s.a.s. övergått till att bli egna mordutredare.

Det som nu redovisats angående van der Kwast är ytterst graverande, för att inte säga chockerande. Jag vill också säga otroligt.

Jag har också kommit fram till att alla de andra mordmålen har samma brister och svagheter.

Där utgör mörkningen av DNA-fynd i Gry Storvikmålet det allra allvarligaste av de brott van der Kwast enligt min mening begått.

Orsakerna till att det har gått så här snett torde väl kunna förklaras med vad Jan Olsson skrivit i sin DN-debattartikel. Den som är troende eller för att inte säga nyförälskad blir blind för alla motargument, blir fartblind och tar bara till sig det som talar för sin tro.

Har man en gång börjat tro på vad Quick säger, så sitter man sedan fast. Allt som sedan görs skall i allt bekräfta tron.

Till och med det sunda förnuftet går förlorat.

För att åskådliggöra detta ger jag nedanstående exempel.

Quick har uppgivit totalt 13 olika platser där han skulle ha grävt ner delar av Johans styckade kropp.

Hunden Sampo har markerat på samtliga ställen – inte missat något ställe. Quicks trovärdighet blir för dem 100%. Han är mördaren.

Vid en normal brottmålsprocess ställs alltid en eller flera mothypoteser. Detta har inte skett.

Inte på något ställe har efter noggrann grävning hittats vare sig kläder eller kroppsdelar. Slutsats av detta: Quick ljuger och därför måste det vara något fel med hunden.

I Piteå (Zelmanovitsfallet) hittade en svampplockare ett människokranium. Det visade sig tillhöra den sedan 17 år försvunne invandrapojken Zelmanovits.

Quick har erkänt även det mordet och också dömts för mordet av Piteå tingsrätt.

Av FU-materialet framgår att räv eller annat rovdjur spritt ut pojkens kroppsdelar/skelett till ett ganska stort område.

Quick berättade inför rätten att han styckat kroppen i många delar, att han använt en såg. En i skogen upphittad såg styrkte Quicks berättelse.

Mothypotes: Trots att skelettdelar från lårben, armar m.m. tillsammans 19 st har hittats, var alla intakta. Ingen hade sågat i dem. Inte ett enda litet sågmärke hittades.

Den upphittade sågen bekräftade Quicks berättelse, mothypotes och utvärdering av om den kom till användning skedde således inte.

Ingen har ställt mothypotes angående Quicks alla medhjälpare, varav en dessutom hade alibi (Appojaure). Inget vittne har sett någon som liknar Quick på resp. brottsplats, ingen har sett någon som liknar alla medhjälpare, ingen har sett deras olika bilar. Samtliga brottsutredningar är tomma på sådana iakttagelser. Därför har inte en enda av dem

kunnat åtalas, därför att den psykiskt sjuke Thomas Quick har inte den trovärdighet som gör att medhjälparna kunnat åtalas. Däremot har han trovärdighet nog för att fälla sig själv. Häpnadsväckande, men bekräftar tron för van der Kwast m fl.
Våra främsta mordutredare säger att mördaren inklusive medhjälpare till 95% finns med i FU-materialet. Det gäller endast att hitta rätt i detta material.
I 33 erkända och 8 avdömda mordfall finns inte Quick och hans medhjälpare med i någon av rättegångarna, ingen har kallats som vittne.
I Appojaure färdades de i en Folkvagnspickup som var i ganska risigt skick. Alla bensinmackar efter färdvägen har kontaktats och ingen har reagerat på bilen och personerna. I glesbygd är folk kända för att vara mycket observanta, men ingen har sett dem eller bilen. Ingen slutsats har dragits av detta. Ingen mothypotes har ställts.

Angående åklagare van der Kwast och anlitandet av hunden Sampo. Här finns en hel del att anföra, som inte bekräftar tron utan tvärtom.
Van der Kwast har Rikskriminalen och all expertis och erfarenhet som finns där, att anlita vid svåra utredningsåtgärder. Statens Kriminaltekniska laboratorium finns att tillgå för expertanalyser av brottsplatsfynd.
När det gäller hunden som hjälpmedel att klara upp brott så har Polismyndigheterna utbildade specialhundar t ex narkotikahundar. Även hundar som kan lukta sig fram till en drunknad eller till en grav, när mördaren grävt ner sitt offer för att undanröja bevis.
Varför anlidade inte van der Kwast en polisutbildad hund?
Mitt svar: Att en sådan hund inte skulle ha bekräftat tron.

Sampo pekade ut alla 13 aktuella platser där kroppsdelar skulle ha grävts ner. Inget hittades där (skelettdelar eller kläder).
Då måste en mothypotes ställas.

*

Vilken sorts hund är det. Jo en vallhund. De används av samer, av fåruppfödare för att hålla ihop renhjorden eller fårhjorden. De skäller på minsta order eller tecken från skötarna för att vända på eller hålla ihop hjorden.

*

Hunden var privatägd och upplärd av husse Johan Sjöberg. hunden hade tränats för att hitta lik. Hur många lik finns det att träna på privat så att säga?

Hunden markerade på alla påstådda s.k. gravplatser. Här är en eller flera mothypoteser nödvändig. Fanns det alternativa förklaringar till varför hunden skällde/markerade. På de aktuella 13 platserna hade Quick m fl trampat omkring en tid före, dvs när Quick pekade ut platserna. Markerade han därför att där fanns gammal människolukt ditkommen vid vallningen av Quick.

Förhöjda fosfathalter fanns på några av dessa 13 platser. Enligt uppgifter till mig så förekommer det naturligt och på många ställen i det här området. Detta är under utredning från min sida, jfr längre fram i utredningen kapitlet Forensisk arkeologi.
Eftersom inga fynd kunde bekräfta hundens markeringar, så blir motfrågan: Var det något fel på hunden eller marken?

Med användandet av sunt förnuft så skulle jag som åklagare eller försvarare ha vidtagit följande utredningsåtgärd. Flyttat undersökningsområdet förslagsvis 1 km bort, och där

beordrat någon att trampa på 13 olika ställen. Efter några veckor skulle Sampo ha tagits dit.

Jag är säker på att han skulle ha markerat ett stort antal gånger där också, t ex om det finns förhöjda fosfatvärden i marken inom detta skogsområde. Eller om hunden markerade på tecken eller order. Ett tecken som gjordes av husse. Husse får ju bra betalt för varje uppdrag privathunden får. Hittar han ingenting så går finanserna dåligt. I detta fall bekräftade Sampo "tron". Tyvärr är Sampo numera död. Inte ens när det gäller anlitaandet av Sampo har van der Kwast följt regelverket. Se även längre fram angående Sampo och markeringar där Therese Johannesen skulle vara nedgrävd i den s.k. Örjeskogen, samt vallning av Quick och sökning med Sampo på Främby udde.

Mordet på Gry Storvik.

Domstolsförhandlingarna i detta mordfall skedde våren 2000 och den fällande domen mot Thomas Quick meddelades den 22/6 2000.

Varför Falu tingsrätt blev laga domstol framgår av domen sid 4 överst.

Domstolsförhandlingarna upptog samtidigt också mordet på Trine Jensen.

I det systemfel som tidigare redovisats ingår också att antalet tingsrätter som behandlat saken kraftigt har begränsats. De svenska tingsrätterna har hänvisat till varandras resonemang angående Quicks trovärdighet, jfr. Gry Storvikdomen sid 13, 4 st. rätten hänvisar till att han tidigare dömts för 5 mord. Hur har det varit möjligt för en person utan körkort och bil att färdas så långa sträckor utan att dessutom ha blivit sedd vare sig under färderna eller på eller i närheten av mordplatserna.

Vid kontroll av bensinstationer – gjord av Lennart Jarleheim på falupolisen, har ingen kunnat minnas att någon person liknande Quick har tankat på dess färdsträckor.

Domstolsförhandlingarna i dessa två mordfall följer tidigare mönster. Seppo Penttinen, Birgitta Sthåle, Sven-Åke Christiansson uttalar att Quick är trovärdig och att det han berättat stämmer väl med obduktionsprotokoll och brottsplatsfynd. Ingen ifrågasätter att Quick efter 19 år (Trine Jensen) och 15 år (Gry Storvik) kan komma ihåg alla dessa detaljer angående skadornas art och placering på kroppen. Jämför vad som tidigare anförts i Appojaure cirka 45 knivhugg och i Levimålet cirka 15 obduktionsomständigheter.

Quicks detaljerade minne efter så många år har endast en trovärdig förklaring: Han har haft tillgång till facit. Tingsrätten tycker tvärtom, se domen sid 11, 2 st. Av domen sid 13, 3 st framgår också att rätten fäster stor vikt vid den video som visar hur Quick får stor ångest när han närmar sig den parkeringsplats som också var mordplats. Ångesten finns akut kvar efter 15-20 år?? Istället har det visat sig att Quick får s.k. "bryt" när han vill förstärka någonting eller alternativt när han får svårigheter. Genom att få sitt "bryt" så åstadkommer han en paus och kan diskutera med Penttinen eller någon av terapifolket. När teatern fortsätter blir allt rätt igen, jfr Appojaure och kaoset när Quick sprang in i tältet – gjorde allting fel.

I systemfelet ingår också att samma rättsläkare Anders Eriksson finns med i samtliga mål. I Levifallet ändrade Anders Eriksson på sitt sakkunnigförhör efter krav från van der Kwast. Jan Olsson på rikskrim var med när detta skedde.

I Gry Storvikmålet medverkade Anders Eriksson tillsammans med van der Kwast och mörkar medvetet avgörande medicinska fakta vilket leder till att Quick – ehuru oskyldig – fälls för mordet.

Deras handlande utgör allvarliga brott som lett fram till stor skada för målsäganden, enorma process och utredningskostnader för staten och brott som allvarligt rubbar tilltron till hela det svenska rättssystemet – om de inte rättas till.

Van der Kwast och Anders Eriksson har uppsåtligen vilselett rätten, så att den verkliga mördaren fortfarande går fri och således kunnat mörda igen. En mycket allvarliga konsekvens av deras handlande.

Jag har noggrant studerat hela förundersökningen av fallet Gry Storvik. Av särskilt intresse har varit den medicinska utredningen. Rättsläkaren Anders Eriksson och med bistånd av Kari Ormstad har avgivit ett 9-sidigt sakkunnigutlåtande, vilket föredragits vid rättegången. Utlåtandet är ytterst märkligt. På uppdrag av van der Kwast lämnar de ett yttrande rörande samstämmigheten mellan vad Quick berättat i polisförhör och vad som framgår av den medicinska utredningen, se p. A och deras utlåtande. Långt ner på samma sida uttalar de: ”I det följande lämnas en sammanfattning av de fynd på platsen och de obduktionsfynd som gjorts vid undersökningarna rörande Gry Storviks dödsfall”.

Därefter kommer ett säreget uttalande: **”Uppgifterna har utvalts med hänsyn till vad som bedömts relevant med hänsyn till förhörsuppgifter lämnade av Thomas Quick”.**

Varför denna begränsning? Jag tolkar det som order från van der Kwast. En otillåten åtgärd s.k. mörkning i syfte att lämna DNA-bevisningen utanför rättens prövning. Såväl van der Kwast, Anders Eriksson och Kari Ormstad har ju tillgång till hela den medicinska utredningen.

Innebär begränsningen att sådant som Quick inte berättat om kan lämnas utan avseende, t ex medicinska fynd som att Quick inte är rätt gärningsman, ja till och med kan uteslutas som gärningsman.

I deras yttrande på sid 3 p. P framkommer att i offrets slida hittats spermier.

Av yttrande sid 5,p 9 framkommer att Quick haft fullbordat samlag med offret. På fråga om han fått utlösning vid samlaget säger han att han inte vet exakt, har svårt att berätta om det.

I den medicinska utredningen finns upptaget att spermaförekomsten DNA-testats och att det föreligger en DNA-profil. **På norsk begäran har Quick DNA-testats och kunde han uteslutas som gärningsman.**

Min anm.

Gry Storvik var sexmördad på ett mycket sadistiskt sätt.

Teatersällskapet Quick och Kwast, tillsammans med Anders Eriksson och Kari Ormstad väljer nu att ”mörka denna viktiga omständighet”. Den undanhölls tingsrätten och får tingsrätten inte möjlighet att bedöma DNA-problematiken och hur det påverkar Quicks trovärdighet.

I sina slutliga överväganden skriver Eriksson och Ormstad sid 8, nederst; förekomsten av spermier i slidan, kan förklaras genom de av Quick lämnade förhörsuppgifterna.

Uttalandet är näst intill obegripligt. **DNA-analysen uteslöt ju Quick.**

På sid 9 överst kommer så Eriksson och Ormstad med en mycket grov osann uppgift, vilken uppgift leder fram till en felaktig fällande dom. De säger att ”**det inte på den döda kroppen efter Storvik gjorts fynd som står i strid med Quicks uppgifter**”. Även åklagaren van der Kwast blir delaktig i denna mörkläggning och bär således fullt straffansvar tillsammans med de båda rättsläkarna. Ett oavvisligt krav i ett mordåtal är att man förutom åklagaren helt skall kunna lita på rättsläkarnas objektivitet.

Jag har noggrant studerat det norska obduktionsprotokollet, se blå-svart pärm under flik 5. på sid 2 framgår att Quick fått lämna blodprov för DNA-test, samt referensblodprov och referenshår.

Fynd på Gry Storviks döda kropp, inte bara skadorna, utan också blodbesudlingar har analyserats och blod från midjans högra sida och baklägg (norska) höger sida är främmande blod, ej från Gry Storvik. Blodtypen var A och den döda hade blodgrupp O. Proverna som är DNA-undersökt är de som är av annan blodtyp än den döde.

Vid DNA-jämförelse med Quick och en annan misstänkt N.N., så läggs fast att de har en annan DNA-typ. Den som mördade Gry Storvik fick skador under hennes dödskamp och avsatte blod på hennes nakna våldtagna kropp.

Referensprov från Quick emottaget den 10/11 1999 har datakörts i s.k. PCR-tabell. Det som här avslöjas är en enorma rättsskandal.

Såväl van der Kwast som Ormstad och Eriksson lägger nu redovisade omständigheter åt sidan. Informationen nådde inte fram till tingsrätten. Bevis som utesluter Quick som gärningsman.

Det som här redovisats är en enorm rättsskandal och innebär enligt min bedömning att resningsgrund föreligger i alla åtta avdömda mordfall, jfr vad jag anfört längre fram i utredningen angående det jag kallar ett kringresande teatersällskap.

Jag har kontrollerat mina slutsatser angående DNA-analysen med laboratoriechef Reidar Nilsen på Rikskrim. i Oslo. Hans svar var följande: DNA-bevisning har uteslutit Thomas Quick som gärningsman. Vi har bara kunnat konstatera att en svensk domstol kan döma utan säkra bevis och att en svensk åklagare tycks kunna ”mörka” bevisning som talar emot ett åtal, till och med helt avgörande bevisning.

Varför har van der Kwast agerat på detta sätt? För varje fällande dom, med start i Piteå, så krävdes fortsatta fällande domar. En enda friande dom skulle ha varit ödesdiger eftersom allt bygger på Quicks trovärdighet.

Nästa kapitel handlar om de somaliska pojkarna. Quick har detaljerat erkänt hur han rövade bort dem ifrån en flyktingförläggning i Oslo och vallats på platsen där han mördade dem. Han har också visat den plats där han grävde ner kropparna, som vanligt hittades ingenting, inte ens en benbit, men kanske en förhöjd fosfathalt. Innan åtal hann väckas hittades pojkarna efter 5½ år i Sverige.

Trots att Quick således fantiserar om mord som han inte begått, så gick van der Kwast ändå vidare och fullföljde mordåtalet angående Johan Asplund. Omedelbart därefter stannar Quick och Kwasttåget. Teatersällskapet kunde upplösas och Quick återgå till förvar på Sätters sjukhus.

Officiellt gick van der Kwast ut i media och meddelade att det inte blir några fler mordrättegångar därför att Quick inte vill samarbeta. De blev djupt ovänner när lögnen om de somaliska pojkarna kom i dagen. Quick vidhöll vad han sagt med den ändringen att det då var två helt andra somaliska pojkar. En förklaring som ej van der Kwast köpte.

De försvunna somaliska pojkarna.

Jag har förgäves försökt utfå allt utredningsmaterial vad gäller rubricerade flyktingpojkar. Min begäran har avslagits, se bilagt beslutsprotokoll.

Jag får därför förlita mig helt och hållet på ett mera begränsat utredningsmaterial som Rikskriminalens representant Thure Nässén givit mig efter det att vi träffats i Stockholm. Nässén har nämligen varit med som utredare vad gäller flyktingpojkarna. Av upprättad promemoria daterad 7/2 1996 underskriven av krimsp. Anna Wickström framgår bland annat.

Enligt Tomas Quicks första erkännande i saken så var brottstiden våren 1989. Brottstiden byggs upp på minnen angående en avliden anhörig och hans första minnen av pojkarna är enbart skuggbilder. Quick tog upp dem vid en flyktingsförläggning utanför Oslo.

Bortrövandena skedde med en veckas mellanrum. Pojkarna var 16-17 år gamla med mörk hudfärg och afrikanskt utseende.

Quick säger att han först hade tänkt röva bort 2 pojkar från en svensk flyktingförläggning men ändrat sig och valt Norge i stället. Detta för att försvåra för polisen. Han skall ha dödat den ena pojken på en plats som heter Myse och uttalar Quick ”i vanlig ordning” (min anm.) att han hade en medgärningsman som han tillsvidare inte ville namnge.

Av protokoll avseende saknade personer framgår att en person född 1/11 1971 i Somalia försvann ifrån en norsk flyktingförläggning den 4/3 1989.

Det andra protokollet bekräftar att nästa pojke försvann en vecka senare den 12/3 1989.

Båda försvann ifrån Norges Röda Kors avdelning för asylsökande.

Den andre pojken var född 29/12 1972 och kom från Etiopien.

Protokollet bekräftar Quicks uppgifter lämnade i förhör angående plats, tid, deras ålder, utseendet o.s.v. Av spaningsprotokoll daterat 9/4 1996 framgår att vallning sker med Quick 24-26/4 1996. Vallningen sker vid Drammen, c:a 2 mil syd Oslo och vid en flyktingförläggning 6-7 km utanför Oslo. I första förhöret sa Quick Dresden, men har han sedan korrigerat uppgiften till att vara Drammen.

Noteras bör att chefspsykolog Birgitta Ståhle finns upptagen i protokollet som medverkande vid vallningen. Även åklagaren van der Kwast är med på vallningen. Enligt Thure Nässén hittar Quick till respektive platser vilket förklaras av Nässén med att norska medier intensivt bevakat försvinnandena och att försvinnandeplatserna varit bildpublicerade.

Av protokoll daterat 25/3 1996 framgår att vallning skall ske med Quick vid Sättra Brunn utanför Fagersta, denna vallning avser en plats som Quick angivit att han begravt de bortrövade och mördade flyktingpojkarna.

I samband med att Quick erkänt mordet på de två flyktingpojkarna och samtidigt också erkänt mordet på Therese Johannesen, så hölls ett möte i Stockholm den 3/12 1996. Även

där finns vallning, samt erkännandet noterat. Det noteras också att försvinnandena fått omfattande publicering i Verdens Gang 6,7,8 juli 1995, samt 1 augusti 1995 och utredningen klarlägger att Quick har läst samtliga artiklar om försvinnandena. Quick har också ritat en skiss över flyktingförläggningen. Utredningen visar att teckningen stämmer med en bild som publicerats i samband med ovanstående artiklar. Omständigheterna visar att Quick läser in sig på mordfallen och därmed kan återge sådant som styrker upp hans trovärdighet. Han ger sken av att ha varit på platsen.

Vid vallningen av Quick i Oslo 24-26/4-96 (vissa vallningar gällde också Therese Johannesens försvinnande och död) visade Quick med stor träffsäkerhet var flyktingförläggningen låg och pekade han ut vissa byggnader, han kunde också göra teckningar av en bro, huvudingång till förläggningen m.m. Quick övernattade på Ullevåls sjukhus och hittade vaktpersonal dagstidningar med bilder av flyktingförläggningen och bilder av de saknade pojkarna. De publicerade bilderna hade samma innehåll som Quicks teckningar och beskrivningar av förläggningen och dess närmiljö.

Av detaljerade körscheman för vallningarna framgår att Thure Nässén från Rikskrim körde en RKP-buss med Quick, chefspsykolog Ståhle m fl.

Vid återfärden till Sverige visade Quick den plats där han mördat de två flyktingpojkarna, platsen var Töcksfors vid Värmlandsgränsen. Han berättade enligt Thure Nässén detaljerat om hur dödandet gått till. Sedan gick färden till Lindesberg där Quick visade – intill en fotbollsplan – var han begravt offren.

I vanligt ordning hittades ingenting vid grävningar på platsen.

Efter en tid angav Quick en annan gravplats i Guldsmedshyttan, även det invid en fotbollsplan.

Som representant för Rik.krim krävde Thure Nässén att det skulle göras en fotokonfrontation med Quick. Nässén fick sin vilja genom och det var Nässén som gjorde fotomontaget. Flyktingpojkarna hade nr 5 och nr 10. utan att tveka pekade Quick ut nr 5 och nr 10. Nässén blev inte ett dugg förvånad med tanke på att Quick sett samma bilder i norska tidningar och tidningar som återfunnits på hans övernattningsrum. Omedelbart efter utpekandet skulle van der Kwast uppbragt ha sagt, men dom där två lever ju. Quick och van der Kwast råkade nu hamna i ett storgräl och hela Quicksällskapet återvände till Sätters sjukhus.

Redan dagen efter krävde Quick att van der Kwast skulle be honom om ursäkt. Hur det gick med det vet jag ej. Kravet på ursäkt finns i ett förhör.

Av Thure Nässén har jag – efter att denne letat på vinden, fått del av ett förhørsprotokoll hållet på rikskrim i Stockholm 1996-05-13, protokollet bilägges och återopas.

Av inledningen framgår att Quick begärt förhöret och vill komplettera sin berättelse ifrån en vallning den 11 maj, dvs för endast två dagar sedan. OBS! Chefspsykolog Birgitta Ståhle finns med under förhöret. **Min anm. Psykiatrin och deras folk är hela tiden aktivt involverad i brottsutredningen.** Tydligt har Ståhle och Quick diskuterat utfallet av vallningen och vill han nu göra förtydliganden och tillägg

Jag vill här göra en viktig markering. Efter att ha läst igenom mer än 1000 sidor förhørsprotokoll inkl. vallningar och rekonstruktioner gällande alla 8 morddomarna, så finns psykiatrens folk med i c:a 550. Quicks slutliga ställningstaganden är det som sedan redovisas inför rätten, inte vägen dit. Eftersom Penttinen hållit i 95% av alla dessa förhör

och psykiatrin varit involverad i stor omfattning, så har förhørsledaren, Quick och psykiatrins representant sakta byggt upp en någorlunda trovärdig och begriplig historia, dessutom har det enligt min uppfattning tydligt framkommit att Penttinen underhand ger Quick facit.

Bilagt förhørsprotokoll och dess innehåll utgör således ett tillägg till vallningen 2 dagar tidigare. Jag saknar protokoll ifrån den vallningen, dvs den 11/5 1996. det är uppenbarligen vallning nr 2 eftersom körschemat från den 9/4 1996 också upptar en vallning avseende de två försvunna flyktingpojkar. Jag har inte heller fått del av protokoll ifrån vallningen drygt en månad före nu aktuellt polisförhör.

Av det nya förhöret med Quick den 13/5-96 framgår sammanfattningsvis följande: Av sid 2 namnges en medgärningsman som varit med och dödat pojkarna. Längre fram i förhöret framgår det att det är samma medgärningsman som i Levimålet (den israeliske turisten). Namnet är N.N.. Inledningsvis omtalar Quick också att N.N. var med och våldtog samt dödade Therese Johannesen.

På sid 3 mitten kommer så spontant en berättelse om deras resa till Oslo och flyktingförläggningen. Tiden anges till mars-april 1989.

Min anm.: Pojkarna försvann den 4/3 och 12/3 1989.

Aktuell yngling (mörkhyad) plockades dock upp i centrum av Oslo och därefter åker de till Mysen och bakom en brädgård där dödar N.N.pojken. Dödadet ledde fram till en försoning mellan honom och N.N..

På följande sidor är Quicks berättelse obegriplig, Sid 6 talas det om en ny pojke som kommer på cykel. Han är smal och har kolsvart hår, mörka ögon. Quick tror att det är en judisk pojke eller iransk, sid 6 nederst och 7 överst. Platsen skulle vara ett litet bostadsområde i Drammen, sid 8 överst. Därefter berättar Quick att N.N.kör och att han stannar bilen. Quick pratar med pojken och sedan tvingas han in i bilen och de far från platsen.

Pojke nr 2 sitter med Quick i baksätet och färden går mot Falun, sid 13 i förhöret. Pojken dödas sedan vid Junfrubergget utanför Falun, sid 14. pojken skall sedan ha begravts i samma område som Johan Asplund.

På sid 18 överst vill förhørsledaren Penttinen återgå till vad som hände utanför flyktingförläggningen i Oslo mars-april 1989.

Längst ner på sidan 18 uttalar Quick ”igenkännandet” av nr 5 i lördags, vilket antyder att en fotokonfrontation genomförts den dagen angående de försvunna flyktingpojkar.

Quick säger att han känner igen nr 5 och att han också sett samma bild i en tidning.

I förhöret sid 20 överst säger Quick att ynglingen är 19 år, definitivt under 20. Min anm.

De försvunna pojkarna var 18 resp. 17 år när de försvann.

Quick omtalar vidare att nr 5 på fotomontaget hade en ”mycket starkare sexuell attraktionskraft”. Den andre pojken (alltså inte nr 5) var mycket mörk och kraftigare än nr 5.

På sid 21 överst avslöjar Quick att han också pekat ut nr 10 på fotomontaget. Citat: ”med en känsla mera det här igenkännandet av nr 10 då!”

På sid 22 överst anmärker Penttinen att Quick i tidigare förhör sagt det var 2 pojkar som de tog om hand samtidigt.

Sid 24 överst berättar Quick att pojken begravs på en plats i Lindesberg vid en fotbollsplan.

På sid 42 mitten återgår Quick till att det är två flyktingpojkar. Quick säger att de pratade om det var skönt å komma hit och om dom längtade hem. Längst ner på samma sida säger Quick att N.N.också satt i bilen och att citat: Jag skulle fungera då som den här manipulerande personen att gå ut med någon av pojkarna.

På nästa sida frågar Anna Wickström Quick mycket ledande: ”Så det förelåg ett försök då mot **den här pojken** men ni lyckades inte då”. Därefter övergår Quick till att prata om Therese Johannesen.

Jag har också fått del av förhörprotokoll, tyvärr saknas de första 4 sidorna. Förhöret hölls den 23/2-96. på sid 5 överst framgår att det handlar om två pojkar. En intressant uppgift framgår en bit längre ned. På Quicks rum förevisar han Penttinen en kartbild, en norsk sådan. Händelsen visar att Quick skaffar sig information på olika sätt. Kartbilden gäller uppenbarligen aktuella platser i och utanför Oslo.

Quick omtalar också på samma sida att de haft en telefonkonferens någon tid innan förhöret. Medverkande var han själv, Penttinen, Borgström och Birgitta Ståhle. De ska då ha diskuterat olika händelser, jag citerar: vi var väldigt nära händelsen som sådan.

Det som nu redovisats är ett tydligt exempel på hur brottsutredningen och terapin med Ståhle i spetsen går in i varandra och att det förekommer diskussioner och möten som inte protokollförts, och under vilka möten/diskussioner Quicks slutliga berättelse får sin utformning.

På sid 7 i protokollet framgår det klart att det handlar om två pojkar och att N.N.dödar den första och Quick den andre och att det skett med ett visst tidsintervall däremellan. Citat: och vi gör alltså en ny resa. Båda pojkarna har sedan begravts invid en fotbollsplan i Lindesberg.

Förhör skall också ha hållits med den vaktmästare som fanns vid den tiden graven skulle ha grävts.

Ytterligare ett exempel på att Quick införskaffar tidningar och läser in sig på fallen finns i ett förhör hållet den 3 april 1996. på sid 1 och 2. förhörs Quick angående fynd av tidningar hos honom. Det är Expressen, Aftonbladet, Dagens Nyheter och Dalademokraten.

Quick medger att han sett bilder av Therese Johannesen i dessa tidningar och att där refererats en del fakta, men har inte lagt det på minnet utan bara ”det här allmänna då att, ja försvinnandet varit en gåta och så vidare, det här allmänna”.

Det nu återopade och av mig genomgångna förhöret visar att Quick uppenbart fabulerat om mord och att han läser in sig med hjälp av tidningsreferat. Ibland är det en och ibland är det två pojkar och förhørsledaren vill hela tiden styra allt mot nr 5 på fotobilagan och att det endast skall gälla en pojke.

Penttinen visste i detta skede att de två försvunna pojkarna var vid liv. Han försöker därför att styra Quick till en pojke och en helt annan pojke. Se Penttinens skriftliga förklaring där han på van der Kwast uppdrag intygar att Quick endast har pratat om en pojke och att denne pojke fortfarande är försvunnen. Penttinens utsaga i denna del, se bilaga med rubriken Synpunkter och kommentarer kring adv. Kerstin Koortis överklagande till Hovrätten för Nedre Norrland, sid 3 nederst och sid 4.

De två försvunna flyktingpojarna återfanns i Sverige och har daktyloskoperats 25/5 1989 i Ljungby och i Stockholm 7/5 1996. Nuvarande bostadsorter är Stockholm, resp Canada. Båda är vid liv.

Penttinen har således ingivit osanna uppgifter i skrift till Hovrätten. Delaktig i brottet blir åkl. Van der Kwast som åberopat skriften och dess innehåll.

Aktuell bilaga (skriften till hovrätten) visar en annan mycket intressant omständighet, se sid 5 och 6 angående rekonstruktionsvideoband.

Jfr. Jan Olssons uppgift om att de mörkade några viktiga brottsplatsfynd vid den första rekonstruktionen för att se om Quick agerar utifrån facit. Deras farhågor besannades. På sid 5, näst sista stycket klargörs varför van der Kwast och Penttinen ”spolar” den första rekonstruktionen. Quick var enligt vad de påstår kraftigt medicinerad och även i övrigt under påverkan av stark mental ohälsa vid den tidigare genomförda rekonstruktionen. Sedan genomförs den 2:a rekonstruktionen **där Quick gör allting rätt, agerar efter facit**.

Den videorekonstruktion som sedan visas inför rätten är Quicks slutliga inställning till hur han utförde gärningen.

Längst ner på sid 5 skriver Penttinen: ”Utformningen av videobandet innehöll de delar av gärningsbeskrivningen som Quick vidhöll från den tidigare rekonstruktionen, samt den avslutande rekonstruktionen”.

Alltså har adv. Kerstin Koorti rätt, den video som förevisades i rätten var ett hopklipp, en tillrättalagd version av verkligheten. Det som visades var det som Quick gjort rätt. Det som han gjort fel fick inte rätten se och själv bedöma värdet av.

Under mina 25 år som brottmålsadvokat har jag aldrig hört talas om att man klipper ihop, redigerar ett videoband efter eget tycke. Det var allt detta som gjorde att rikskrim och Jan Olsson tog avstånd från fortsatt deltagande i Quickprocesserna.

Min erfarenhet är att den första rekonstruktionen har högst bevisvärde för då har gärningsmannen ett minimum av information.

Om den misstänkte sedan ändrar sig så sjunker bevisvärdet kraftigt. Då måste i detta fall Quick ge godtagbara och giltiga skäl till varför han ändrat uppgift. Annars är senare version/ändrade uppgifter, t ex om rätt mordvapen, rätt brottsplats m.m., av mycket lågt bevisvärde.

Vägen fram till den slutliga versionen kan vara lång och krokig, vilket gäller i alla Quickmålen, se särskilt polisförhör i Levimålet. Men om rätten undanhålls ”den långa vägen” och får den slutliga inställningen serverad som om det vore den första versionen och kanske den enda versionen, då blir rätten vilseledd/manipulerad. Jfr Appojaure och videorekonstruktionerna där eller Johanmålet vallningen med mordplats på Norra Berget och efter en lång vandring blev det sedan en helt annan plats, Åvikeområdet.

Det som nu redovisats avseende manipulation, förvanskning av viktigt videomaterial gällande ett brottmåls mest centrala delar, mordplats, mordvapen och hur det gick till vid dödandet, det är **enligt mitt sätt att se saken synnerligen allvarliga brott mot väsentliga spelregler, rättsregler som gäller för en brottmålsprocess**. Det är mycket beklagansvärt och har uppenbarligen lett fram till att en psykiskt sjuk person dömts för 8 mord som han inte begått.

Lidandet för målsägandena är omätbart, verkliga mördare går fria och vad har inte allt detta elände kostat den svenska staten. Alla dessa förhör, vallningar och rättegångar.

Det är min förhoppning att JK nu väljer ut och granskar de grövsta brotten och de som ännu inte blivit preskriberade, att FU inleds med delgivning av brottsmisstanke och efterföljande förhör. Det är illa att berörda personer fortfarande är i tjänst och nu kan begå nya brott till stor skada för hela rättssystemet.

Fallet med de somaliska pojkarna visar med utomordentlig tydlighet att Quick ljuger och fantiserar om sina mord.

Undanhållandet av delar av obduktionsprotokollet från Gry Storvikrättegången, samt mörkläggningen av DNA-analyser och där Quick utsluts som gärningsman är det allra grövsta brottet.

Hur kunde van der Kwast med hjälp av rättsläkaren Anders Eriksson och Kari Ormstad lämna väsentliga obduktionsfynd och DNA-problematiken utanför rättegången. Hade tingsrätten fått denna information så torde domen ha blivit friande.

Tyvärr har manipulation/förvanskning, förtigande/undanhållande av viktigt bevismaterial gått som en röd tråd genom samtliga 8 mordrättegångarna gällande Thomas Quick.

När det gäller synpunkter och kommentarer till adv. Kerstin Koortis inlaga till hovrätten sid 10 angående rättsläkarprotokoll så har Jan Olsson berättat för mig att van der Kwast krävde att ursprungsuppgifterna skulle ändras av Anders Eriksson. Vilket också sker efter stark press och krav från van der Kwast. Även detta otillbörliga handlande bör utredas av JK.

De olika medgärningsmännen.

Alltifrån Zelmanovicmålet och fram till Johan Asplundmålet har Quick namngivit och åberopat olika medgärningsmän. Dessa behövs för att Quick utan körkort och bil skall ha kunnat åka de långa köravstånd som är mellan Borlänge – Piteå – Appojaure, Sundsvall, Oslo m fl orter.

Quick har också dragit in medhjälparna i själva dödandet. Alla är förhörda och Appojauremedhjälparen Farebrink visade sig ha alibi. Fanns på Södersjukhuset med sin fru 10 timmar efter det att dubbelmordet begicks. Att på 10 timmar ta sig från Jokkmokk till Stockholm det kan helt utslutas.

Quick har också vid vallningar och rekonstruktioner visat hur medhjälparna agerat, dvs vilken del de haft i dödandet.

I Johanmålet utpekades Quicks bror som medgärningsman, något som Quick sedan tog tillbaka strax före rättegången.

Den som lidit allra mest av utpekandena är N.N. (Levimålet, Theresemålet och de försvunna pojkarna). Den som utpekades i Piteå tog också som trolig konsekvens av det osanna utpekandet livet av sig. Han var gift och hade 2 barn och orkade uppenbarligen inte leva med misstänkliggörandet/utpekandet.

Jag har talat med N.N. och även hans fader N.N.. Båda har den bestämda uppfattningen att den nya prövningen avseende skuldfrågan i de 8 mordmålen kommer att rentvå de utpekade medhjälparna. N.N. är idag 34 år. Han är sambo sedan 7 år och har ett barn. Han

har också ett arbete och klarar därför sin och familjens försörjning. N.N.har erbjudits att underteckna anmälan till JK, men avstår därför att han tror att han då blir offentlig person, att han riskerar namn och bildpublicering och att hans numera ordnade liv då skall slås sönder. Att bli rentvådd är dock enligt N.N.hans högsta önskan i livet.

Hur skall man se på van der Kwasts agerande? I samtliga mål har han hållit medhjälparna utanför. De har inte åtalats och de har inte kallats att vittna.

Genom denna sin underlåtenhet har van der Kwast fråntagit rätten att bedöma om utpekandet är osant eller ej och på vilket sätt rättens bedömning – om den fått göras – skulle ha inverkat på Quicks trovärdighet.

Vad som är än värre, de utpekade har inte kunnat rentvås pga van der Kwasts processtaktik. Deras lidande pågår fortfarande och måste beaktas vid bedömning av resningsgrund.

Ej heller försvararna har åberopat påstådda medhjälpare att vittna. Orsaken är enkel. Quick har förbjudit dem, han vill ju bli den store seriemördaren. Således återigen en form av systemfel. Det ordinarie systemet har satts ur spel. Van der Kwast har fått frågan av media om varför ingen av de påstådda medgärningsmännen åtalats eller hörts som ”vittnen” i något av målen.

Van der Kwast har uttalat följande. Utöver Quicks utpekande av dem finns ingen annan bevisning att åberopa, Quicks trovärdighet räcker inte för att få dem fälld.

Vad gäller eventuella ”vittnesmål” från dem?

Van der Kwast: Det saknade betydelse för bedömning av Quicks trovärdighet.

Båda uttalandena är otroliga. Om Quicks trovärdighet inte räcker för att få dem fälld hur skall han då själv kunna dömas på samma trovärdighet? Utöver ”terapisörjan” har ju inte heller rättegångarna mot Quick kunnat presentera vare sig vittnen eller tekniska bevis.

För att ytterligare visa att systemfelen lett fram till en total absurditet, återger jag vad van der Kwast svarade på frågan från media: Varför blir det inga fler rättegångar efter Johan Asplundmålet? Svar: Quick vill ej medverka och då blir det inga mer åtal.

Min anm: Det är första gången i svensk kriminalhistoria som den utpekade mördaren själv bestämmer om det skall bli någon mordrättegång. Det är ju en bit kvar ifrån åtal nr 9 till de 33 erkända morden.

Vad skulle svenska folket ha sagt om Anna Linds mördare själv fått bestämma om det skall bli någon rättegång eller ej.

Det går således att stapla på varandra utomordentligt tunga skäl för att alla 8 morddomarna mot Quick måste omprövas. Systemfelen når sin fullbordan i och med att lagstiftaren givit åklagaren van der Kwast den exklusiva rätten att överklaga målen eller begära resning. Målsägandena vars lidande hela tiden pågår saknar den rätten, jfr Hovrättens avslag på Anna Klara och Björn Asplunds överklagande av morddomen. Målsägandena/föräldrarna har ett berättigat intresse av att få veta sanningen. Mötte vår försvunna flicka eller pojke en så utomordentlig grym och vidrig död som Quick beskrivit inför rätten? Utpekande medhjälpare har också samma behov att bli friad från dessa vidrigheter.

Mordet på Helene Nilsson.

Även här hann DNA-tekniken ifatt Quick. Innan åtal hann väckas pekade en bekant till Ulf Olsson ut denne som Helenes mördare. Genom DNA blev han bunden till mordet och dömdes av såväl tings som hovrätt. Hade inte detta avgörande tips kommit till polisen så hade med all säkerhet Quick blivit dömd istället. Quicks teknik har varit att vid utredningen av ett mord påannonsera nästa mord. I Zelmanovicmålet flaggade han för Johans försvinnande och död. I Appojaure handlade det om israelen. I Therese-fallet flaggade han för de försvunna flyktingpojarna och dessutom för mordet på Helene Nilsson i Hörby. Några förhørsprotokoll finns inte att tillgå. Allt är sekretessbelagt.

I olika sammanhang har van der Kwast och Seppo Penttinen bekräftat att Quick enligt egna uppgifter har att göra med mordet på Helene Nilsson.

För egen del tolkar jag den promemoria som Penttinen upprättat den 9/2 1996 och det han anfört i kritik av Kerstin Koorti, se van der Kwasts inlägga till hovrätten, det tolkar jag som klara belegg för att Quick förvarnar om kommande nya mord, mordet på Helene Nilsson.

När han i terapin ”flaggade” för dubbelmordet på invandrarpojarna, så anmärkte Birgitta Ståhle att Quick haft en dröm och sett skuggbilder av pojarna.

När det gäller israelen så hade han i en dröm hört någon ropa shalom, shalom och då visste Quick han hade mördat israelen.

När det gällde Therese Johannesen så hade han en dröm där en liten flicka kräktes. Skuggbilderna och drömmarna får sedan en sjumilavandring igenom först terapibehandling och sedan en otrolig mängd polisförhör, vallningar, rekonstruktioner, möten med terapifolket och så som Penttinen uttrycker det: **så får vi Quicks slutliga version/berättelse. Quicks slutliga version kommer alltid efter sjumilavandringens slut för då har han också nått fram till facit i form av obduktionsfynd och brottsplatsfynd.**

Facit ser ut så här: Genom den stora mängden polisförhör begriper Quick att han måste ändra sig eller berätta mera. Genom mängden av samtal med Penttinen och terapifolket utanför förhörssituationen. Genom läckage från förhørsledaren Penttinen, genom dennes ledande frågor eller ihärdiga frågande (tjatar om samma sak om och om igen) då vet Quick till slut vad han är ute efter och så kommer det rätta svaret. Jfr Johanmålet angående operationsärret och testikel/hydrocele problemet, samt Levimålet angående rätt mordplats och rätt mordvapen. Det otroligt täta samarbetet mellan psykiatrin/terapin och brottsutredningen har också lett fram till facit.

När det gäller Helenemordet så flaggade Quick för sitt gärningsmannaskap, men Ulf Olssons släkting, som satte fast den rätta mördaren hann före. DNA-tekniken stoppade ytterligare en ”häxprocess”. Det torde inte bli någon nionde mordrättegång med Quick och van der Kwast inblandade. Sanningen har på olika sätt hunnit ifatt Quicktåget.

Angående Quicks förmåga att visa vägen till brottsplatserna, samt övriga informationskällor.

Jag har tidigare redogjort för hur Quick har besökt de flesta mordplatserna, t ex Sandöbron och den ångest han upplevde när Quick och hans bror var ute och cykelsemestrade. Ångesten berodde på att delar av Johans Asplunds styckade kropp hade kastats från bron. Ett antal mil söder om Sandöbron finns vägkorsningen till Åvike, den plats där Johan skulle ha dödat. Genom att nämna ett grönt hus efter denna väg, så fann Sundsvalls tingsrätt att han var trovärdig och måste ha varit där förut.

Vid sjön Ryggen (Dalarna) och Bosvedjan (Sundsvall) kunde han också peka ut specifika detaljer och han måste ha varit där förut alltså är han gärningsman. Sedan hade det visat sig att Quick och terapifolket från Säter varit dit med Quick innan polisen kopplades in. Detsamma vad gäller Ryggen.

Gällivare, Jokkmokk och Appojaure förklaras med att Quick under en kortare period vistats och bott däruppe.

Israelmålet och aktuella platser där är nära hemorten för Quick.

Av Thure Nässéns uppgifter framgår att Quick vid vallningar såväl i Appojaure som vid Rörshytan upptäckte att Penttinen hjälpte Quick med att hitta vägen med stöd av en handritad vägbeskrivning. Samtliga fällande domar stödjer sig på Quicks förmåga att hitta rätt till olika platser där han mördat eller begravt någon.

När det gäller Quicks informationskällor så är det utöver införskaffade kartor och att han själv besökt platserna innan polisen kopplats in, också all information ifrån vad som skrivits i tidningar om försvinnandena, bilder av offren, två domslut angående Johan Asplund. (Båda domarna i det enskilda åtalet bifogas och finns i pärm).

Klimatförhållandena såsom de redovisats i domarna utgör i allt väsentligt det som sedan Quick berättat inför tingsrätten i Johanmålet.

Jag har konstaterat att utredningsmaterialet i alla 8 mordfallen bekräftar förekomsten av ovan angivna aktuella informationskällor.

Återstående informationskällor är läckage från förhørsledaren Penttinen, vilket inkluderar svar på ledande frågor. Förhørsledarens envishet/tjat för att slutligen få fram rätt svar. Penttinens sufflerande vid rekonstruktioner och vallningar har också varit av stor betydelse.

När det gäller misstanken om att förhørsledaren Penttinen lämnar ut obduktionsprotokoll och brottsplatsfynd till Quick så att denne kan berätta detaljer som stämmer med brottsutredningen kan jag lägga fram följande bevis.

Av ett utredningsprotokoll med rubrik ”Sammanställning över Quicks förhörsuppgifter 95-03-03” sid 7 och sid 8 överst framgår att Quick med stor säkerhet beskrivit offrens skador och även var på offrens kroppar skadorna var belägna. Det handlar om ett stort antal hugg. Exakt samma detaljerade redogörelse finns i Levimålet, se domen.

På sid 5 överst i ett sammanfattande protokoll av Jan Olsson står följande att läsa: ”Efter detta talar Quick om den riklighet med blod som finns vid kvinnans huvud, och vid granskning av bilderna så ser man mycket blod vid hennes mun. Han talar också om blodet längre ner på tälbotten och där finns en ordentlig blodpöl. Han talar också om att i taket finns blod”.

Även om Quick skulle ha sträckt sig in i tältet och utdelat knivhugg så finns inte blodfläckarna förrän offret blött färdigt och det är utrett att mördaren ej varit in i tältet och att tältpinnarna ryckts upp och tältet rasat samman över offren. De flesta huggen är

utifrån och igenom tältduken. Eftersom tältduken ligger över offren kan ingen se de aktuella blodpölna.

Quicks beskrivningar av blodpölna kan han bara göras utifrån facit.

Att 12 år efter mordet kunna återge alla dessa detaljer, vilka hugg som träffat mannen, vilka hugg som träffat kvinnan och dessutom var på kroppen skadorna finns är en fullständig omöjlighet. Att efter fullbordad gärning kunna iakttaga blodpölna på tältgolvet när allt täcks av tältduken är också en omöjlighet. Har man dessutom under aktuell tidsperiod dödat 33 människor kan man än mindre minnas alla detaljer från var och en av dessa brott. **Omständigheterna visar att Quick haft tillgång till facit.**

En annan viktig informationskälla har varit terapifolkets djupa engagemang i brottsutredningen. Mönstret ser ut så här. Quick har i terapi antytt att han mördat en försvunnen person. Hans berättelse är från början så allmänt hållen att utsagan är nästa obegriplig. Terapeuterna hjälper till att förtydliga budskapet, de besöker olika påstådda brottsplatser och till slut kopplas polisen in. Därefter fortsätter terapeuterna att medverka i polisförhören och vid vallningar och rekonstruktioner. De återvänder till Säter med den information förhören/vallningarna givit. I terapin byggs sedan upp en begriplig historia. Jag har vid min kartläggning av psykiatrins roll funnit att det ofta är så att terapifolket begär kompletterande eller nya förhör med Quick när de diskuterat färdigt vad som sades vid det tidigare polisförhöret eller vid senaste vallningen. Efter att diskuterat utredningsmaterialet med sina terapeuter (psykolog, läkare) så vill Quick ändra sina uppgifter eller komma med förtydliganden. **Terapeuterna hävdar att de inte lämnat ut innehållet ifrån terapisaamtal, men de har inte insett att de genom sitt omfattande deltagande i polisförhör och vallningar tagit med sig viktiga utredningsdetaljer hem till Säter och som sedan behandlats i terapin. Jag har till och med hittat förhørsprotokoll där man tagit paus för att t ex Brigitta Ståhle vill diskutera och lägga sig i förhöret.**

Eftersom psykiatrin haft avgörande betydelse för framväxandet av en trovärdig mordberättelse bör JK låta grundligt utreda vad jag här påstår. Det har inte varit möjligt för mig att gå igenom samtliga förhör i alla 8 mordfallen.

Samma systematiska genomgång behövs vad avser Penttinens förhör – han har haft hand om mer än 95

% av alla hållna förhör i samtliga mordutredningar. Förhållandet har varit ödesdigert. Penttinen har inför tingsrätterna intygat att han inte använt ledande frågor, inte varit tjugig och inte själv avslöjat svaret, alternativt att svaret finns inbyggt i frågan. Jag har funnit att förhören trots Penttinens beedigande har alla dessa brister. Det mest absurda exemplet är Johans operationsärr och Johans testiklar, samt förhören i Levimålet, se längre fram i utredningen. Båda omständigheterna helt avgörande för den fällande domen.

Örjeskogen är – nutidens blåkulla.

När det gäller Quick så har hans karismatiska uppträdande, hans förmåga att spela teater, hans otroliga förmåga att producera känsloutbrott – ”bryt” – vid rätt tillfälle och att med en sällsynt förmåga spela på känslor, så har Quick erövrat sin omgivning. Alla som

träffar honom eller är med när han spelar upp sin teater blir övertygade. Särskilt de som han kunnat påverka genom att möta dem ofta. De blir ganska snart helt övertygade – troende – som jag tidigare beskrivit. Dessa personer blir sedan immuna mot all information som talar emot övertygelsen. Hur absurd eller otrolig en uppgift än är så godkänns den, inte ens när dessa personer hamnar på Blåkulla har de förmåga att bryta sig loss. De godtar – tar till sig – även det som utspelas där.

Följande personer var på Blåkulla den 11/6 1997 utan att de själva förstått det: Thomas Quick, adv. Claes Borgström, chefspsykolog Birgitta Ståhle, minnesforskaren Sven Åke Christiansson, polismännen Anna Wickström och Seppo Penttinen m fl.

Aktuella personer startade från Sätters sjukhus och åkte till ett av Quick utpekade skogsområde i Norge. Quick skulle vallas i den s.k Örjeskogen där han skulle ha grävt ner Therese Johannesens styckade kroppsdelar.

Förspellet till vallningen i Örjeskogen måste först beskrivas för att allt skall bli begripligt.

Quick uppgav först att han sänkt Therese Johannesens styckade kropp i en tjärn. Han hade kroppsdelarna i en säck och simmade ut till tjärnens mitt och där sjönk den till botten. Norrmännen tömde tjärnen och där fanns ingenting. Då ändrade sig Quick ”det var endast ögonen han kastat i tjärnen”.

Istället så angav han en plats vid byn Örjen i den s.k. Örjeskogen och berättande han detaljerat om två specifika områden där han grävt ner de styckade kroppsdelarna, bl a Therese Johannesens huvud och bål, dvs kroppsdelar som innehåller grova ben/skelett. Quick berättar också att han visat fel väg vid en tidigare vallning, men nu visade han den rätta vägen.

Det jag nu skall redogöra för finns i Dokumentlista V1 2 Politidistrikt Drammen, bortföring og dråp av Therese Johannesen. Under flik 31 finns en promemoria, Quick säger att han visat fel väg och att han gjort en vägskiss och sedan berättar han om detaljerade klimatförhållanden såsom en brant vägg (berg). Quick fortsätter: ”Han berättar senare att han vid ett tidigare tillfälle varit in på denna väg och vänt för att sedan fortsätta i den sträckning vi färdades vid vallningen”.

Han tillfrågas också om han visste hur vi skulle åka vid vallningen och svarade: ”Ja på det hela taget”.

På frågan om han känner dessa skogsvägar väl, svarar han: ”jag har inte varit dit titt som tätt”. Således ett medgivande att han själv besökt platserna innan polisen kopplades in. Promemorian slutar med att Quick visar en Norgekarta där han ritat in aktuellt område med en s.k. fyrkant. Quick har alltså valt ut och besökt de platser han utpekar vid de kommande brottsutredningarna.

Under flik 32 finns sedan ett förhör som gäller ”gömslet” i detta skogsbilvägsavsnitt. Jag vill också i detta sammanhang påminna om att Quick omtalat att han såg Therese Johannesen vid ett hus med en trappavsats och att han har varit på platsen. Det har sedan visat sig att just denna sekvens är en kopia av en bild som publicerats i media när Therese försvann.

Under flik 37 hittar vi slutligen PM:et angående vallningen av Quick i Örjeskogen där han pekade ut de s.k. ”gömslena”. Den svenska likhunden Sampo används och han markerar vid flera platser. När de vistats i området ett tag så får Quick en kraftig

ångestattack och vädjar om hjälp av Birgitta Ståhle. Quick skriker ut sin ångest över nejden, han ropar ”nomis kom och hjälp mig”.

När allt lugnat ner sig visar Quick på en plats som han kallar ”torget”. Där skall styckningen ha skett.

När de står på torget vänder sig Quick mot skyn och ropar något som ingen begriper. Quick pekar ut riktningen vad kroppsdelar kan hittas och säger att det handlar om hjärtat, njurarna, levern och magen.

Efter att ha haft ännu en ångestattack och då ha sprungit omkring och skrikit, ramlat och slagit sig så lugnar han ner sig och pekar så småningom ut platser där han grävt ner offrets huvud, bål, revben o.s.v., dvs kroppsdelar som innehåller skelettdelar, ej endast inälvor som ju snabbt förmultnar..

På sid 4 mitten delges Quick den uppmuntrande nyheten att likhund har använts och att det finns markeringar. Quick tillfrågas om han har något mer att visa. Svaret är nej och sedan informeras han om att ”polisen nu skall göra sin operativa insats, dvs att gräva i områdena”, platserna som utpekats. Anna Wickström och Seppo Penttinen, ja hela det närvarande sällskapet är helt förtrollade av Quicks skådespelarkonster. De har helt klart förlorat verklighetsuppfattningen.

Det är för mig obegripligt hur denna teater kunnat pågå i 8 mordrättegångar där allt sunt förnuft gått förlorat.

Vad blev då slutresultatet av Blåkullebesöket. Jo, inga fynd gjordes, inte ens där Sampo markerade. Under flik 40 förhör med Quick den 4 juli 1997 redovisas resultatet ”inget kroppsfynd har gjorts i området”.

På sid 2 i förhöret ombeds Quick att ge sin kommentar: ”Jag är väldigt kluven, det vill säga någonstans långt bak så finns det information att hämta och så finns det då i mig, att ja, men försök plocka fram den med, det är å ena sidan och den andra sidan säger att nej, göm undan, berätta ingenting och just där är jag, precis där är jag”. Svaret är helt obegripligt.

Under flik 41 i förhör hållit den 30/10 1997 sid 12 presenterar Quick sin slutliga förklaring till varför inga fynd gjorts: ”När jag lämnade henne var hon borta för alltid. Hon förstördes där och utplånades helt”.

Jag har i flera fall funnit ytterligare uppgifter om upphittade kartor, bl a på en anslagstavla i Quicks rum på Säter. Allt vad jag redogjort för ovan visar att Quick läst in sig på de olika platserna, alternativt själv besökt platserna, omständigheter som kraftigt minskar hans trovärdighet.

När man sedan kontrollerar aktuella platser så hittas ingenting. Det finns inte något som bekräftar att Quick har med morden att göra. Den svårt brända benbit som hittats vid en gammal eldplats inom sökområdet har i efterhand undersökts av experter. Enligt professor Holk skulle det vara från en ung människa. Senare utredning – efter domen – uttalas att det inte ens kan anses säkert att det är från en människa.

Det materialet finns också med i det omfattande utredningspaket som överlämnas till JK.

Besöket i Örjeskogen trollbinder alla inblandade. Även tingsrätterna har smittats av Quicks övertygande teaterkonst. Alla förlorar förmågan att ifrågasätta, ingen ställer mothypoteser. Falu tingsrätt reagerar inte på Quicks förklaring angående den tömda

tjärnen. Ingen kropp eller kroppsdelar kunde finnas och då säger Quick, ja-men det var ju ögonen jag kastade i tjärnen, se domen sid 10 överst.

PM:et angående vallningen i Örjeskogen beskriver de känslomässiga stämningar jag omnämnt ovan och som osökt leder till Blåkullefenomenet.

Thomas Quick är centralfigur – en sorts Jesusgestalt - igenom hela skeendet allt kretsar kring honom. Istället för att vara en bortglömd helt ointressant figur förvarad i ett trist rum på Sätters sjukhus så har han genom sina ”erkännanden” blivit en person mitt i händelsernas centrum. Det har gått så långt att Quick inte bara medverkar han leder hela ”teatern”. Han får resa runt i hela Sverige och i Norge på vallningar. Hundratals polisförhör hålls och för att inte tala om rättegångarna och där är han tveklöst huvudpersonen. Resandet och allt annat som försiggår med Quick som centralfigur har pågått i över 20 år, se utdrag angående kända uppgifter, om Quick. 28/8 1981 erkänner han mordet på Marianne Rugnaas i Risö i Norge. FU nedlagd på grund av Quicks bristande trovärdighet.

För mig är det obegripligt att domstolarna inte funnit motiv för Quick att – ehuru oskyldig – ändå ha erkänt alla mord han säger sig ha begått. Min uppfattning är att han haft det starkaste motiv som tänkas kan. Att få stå i centrum, att vara någon. Thomas Quick är idag en rikskändis, sett ur hans eget perspektiv. Innan mordåtalen var han en helt ointressant person.

Om det sunda förnuftet fått råda.

Jag vill nu presentera en uppräknig av vad användandet av sunt förnuft skulle ha lett fram till.

1.

En gärningsmannaprofil utmynnar i att Quick inte är någon seriemördare. Hans pedofili, dragning till unga pojkar förklarar inte mord på tre norska flickor, på ett turistande holländskt par, en 24-årig israelisk turist m fl.

2.

Om man bor i Borlängetrakten och får lust att mörda någon, att få tag i ett offer, åker man då till Piteå, Appojaure, Oslo o.s.v., särskilt om man är utan bil och körkort.

3.

Kan någon i sin egen bekantskapskrets ha alla dessa perversa medhjälpare beredd at lustmörda och stycka människor?

4.

Kan någon utföra c:a 30 mord utan att kunna återfinnas i någon av mordutredningarna. Ingen har sett Quick. Ingen har sett medhjälparna, ingen har noterat deras bilar, färg, fabrikat eller bilnummer. De har inte heller tankat dessa bilar någonstans.

5.

Ingen, vare sig Quick eller medhjälparna har lämnat ett enda spår efter sig på resp. mordplatser, t ex fotavtryck, fingeravtryck, DNA-spår, t ex blod. En del mord har ju föregåtts av en våldsam strid, t ex mordet på den israeliske turisten.

6.

Antalet av Quick utpekade gravplatser är många. Han har detaljerat pekat ut platserna. Somaliska pojkar begravdes i Lindesberg. Therese först i en tjärn, sedan i ett

skogsområde, Johans kroppsdelar begravdes i Åvikeområdet och vid sjön Ryggen. Inte ett enda fynd har gjorts. Detta faktum leder till en säker slutsats. Alltihop är rena fantasier.

7.

Quick säger att han och medhjälparna samt offren alla sitter de och onanerar tillsammans någonstans, t ex i bilen. Den som blivit bortrövad och står under dödshot sitter han och onanerar med den blivande mördaren?

8.

Hur kan en svårt sjuk – personlighetsstörd individ – förmodligen också mytoman bli trodd, äga företräde framför alla andra som hörts i polisförhör och i rättegångarna.

9.

Det som börjar som skuggbilder, sekvenser från drömmar o.s.v., där i stort sett inga egna minnen finns hur kan det godtagas som sanning när ”storyn” växer sig stark i terapisaamtal. Har inte 1990-talets underkända domar – ett 10-tal resningsfall, lett till någon som helst eftertanke?

Jag menar allvar när jag säger att ”terapisörja” inte får vara avgörande bevis i allvarliga brottmål.

10.

Kan någon intyga att en annan människa talar sanning, jag avser främst prof. Sven Åke Christiansson. Finns sådana fantastiska människor, då behövs inte längre några mordutredare.

Otillåtna polisförhör (Levimålet).

Seppo Penttinen har hållit i de flesta förhören med Thomas Quick och det gäller i alla 8 avdömda mordfallen. Eftersom samtliga mål bygger på Quicks trovärdighet och att konventionell bevisning saknas, så måste kraven ställas högt vad gäller att förhören följt gällande regler och normer.

För att undersöka hur därmed förhåller sig har jag valt att ingående studera de 18 polisförhör som hållits i Levimålet. Detta mål var nr 3 i ordningen och torde kunna utgöra en s.k. mall över förhörstekniken i alla 8 mordutredningarna.

Som utgångspunkt har jag haft den dom som finns i Leviärendet, avkunnad av Hedemora tingsrätt den 28/5 1997. Penttinen hördes under ed och intygade följande; se domen sid 11: ”Thomas Quick har ändrat uppgifter under utredningens gång, men dessa ändringar har han gjort utan påverkan. Således kan inte felaktigheter ha stått klara för honom genom att man enträget upprepat samma fråga eller genom att man frågat om han varit säker på sina svar”. ”Genomgående hade Quick lättare att beskriva centrala moment. I fråga om ej så laddade händelser kunde minnesbilderna vara mer diffusa”.

Tingsrättens slutliga bedömning, se sid 17 och följande ger vid handen hur svårt det är att döma med trovärdigheten i en utsaga som huvudsaklig bevisning. Därför får Penttinen utsaga under ed mycket stor betydelse, se domen sid 18, 2 st. Jag citerar: ”Genom vittnesmålet med Penttinen är utrett att **förhören hållits på ett föredömligt sätt utan inslag av ledande frågor eller enträgna upprepningar.**”

Längre ner på samma sida, sista stycket sid 2 uttalar tingrätten: ”Dessa omständigheter sammantagna med att han under utredningens gång utan påverkan till slut lämnat en version som väl överensstämmt med verkliga förhållanden”.

Penttinens uppgifter under ed har således utgjort avgörande domskäl.

När jag gick igenom polisförhören angående Johanmålet, jfr operationsärr, testiklar m.m. så fick jag en helt annan bild av förhörstekniken, dvs att den var manipulerande, och hade inslag av mycket stark påverkan. I sista hand att Quick till och med måste ha fått information om viktiga brottsplatsfynd, s.k. läckage.

Jag har därför valt att mycket noggrant kontrollera allt vad som förekommit i över 18 st polisförhör i Levimålet.

Här nedan följer en sammanställning av vad jag fann. Förhören finns samlade i två rödsvarta pärmar, märkt Levi 1 och 2. Tre centrala frågeställningar har varit föremål för en systematisk granskning rakt igenom samtliga förhör och promemorior.

1. Mordplatsen, och den våldsamma strid som föregicks mordandet.
2. Mordvapnet.

De två frågeställningarna ovan utgör centrala delar av gärningen och finns det övertygande brottsplatsfynd som styrker de verkliga förhållandena och sanningen, t ex träpåken med blod och hår på, vilket kom från mordoffret, samt skoavtryck från Levi som klart utvisar att han inte dödats i Ölsta.

Mordplatsen

Första förhöret 7/12-95. på en skogsväg utanför Långshyttan sid 2, 1 st.

I samma förhör sid 4, nedan mitten. Vi passerar Heby, strax efter Heby har jag en bekant plats och där dödar jag honom.

På sidan 5 mitten ”dödandet sker vid det här sommarstället och det blir en relativt lång transport då” (dvs av den döda kroppen).

Förhör den 26/1-96. Eftersom förhørsledaren vet att rätta mordplatsen är en skogsbilväg utanför Rörshyttan i Dalarna, så vill han förmå Quick att glömma Heby – åtskilliga mil bort – Quick har i detta förhör pratat om att dödandet skedde vid en skogsbilväg, men inte nämnt orten.

På sid 16 i detta förhör överst.

Penttinen säger: ”Du har ju sett var Rörshyttan ligger och det har ju varit känt i det här sammanhanget att orten heter Rörshyttan, när du tittar på det då hur ser det ut med vägar och så i den trakten”.

Därefter visar Penttinen en kartbild över området och säger: ”Du ser inte när du ser den här kartbilden den exakta platsen för den här lilla skogsbilvägen”.

Längre ned, du pekar på Rörshyttan och söder om Rörshyttan.

Här gör förhørsledaren sig skyldig till **en mycket allvarlig påverkan**, nämligen att försöka få Quick att förstå att Levi inte dödades strax utanför Heby, utan istället på en skogsväg söder om Rörshyttan. Penttinen vet om att slutstriden skedde invid skogsvägen vid Rörshyttan. Detta pga de skoavtryck från Levi som mordutredarna funnit där. Resultatet av denna otillbörliga påverkan finns på sid 18 mitten. Det var bara ett stopp utanför Heby, men inget särskilt hände där. Mordplatsen flyttas omedelbart från Heby till Rörshyttan.

I ett sammanfattande protokoll sid 2, 2 st bekräftar Penttinen att mordplatsen är strax intill den plats där den döda kroppen återfanns, dvs Rörshyttan.

Den mycket kraftiga och otillbörliga påverkan har fått full effekt, dvs förflyttning av mordplatsen så att den stämmer med FU-materialet.

I förhör den 16/2-96 sid 4 överst kommer den nya uppgiften om mordplatsen fram. De stannade i Ölsta (mellan Heby och Uppsala) inget hände och så körde de vidare. Sidan 7 återgår Quick till sina inledande uppgifter, se mitten.

Penttinens påverkan har nu klingat av. Quick går tillbaka – mordplatsen är Ölsta.

Penttinens problem är att avgörande fynd på den plats där Levis döda kropp återfanns entydigt visar att fyndplats och brottsplats är identiska och att våldsam strid föregick det dödande slaget mot Levis huvud.

Av mycket stor betydelse är en skrivelse från Quick till chefspsykolog Birgitta Ståhle, intagen under flik N i pärm nr 1.

Brevet är daterat natten mot den 24/2-96. i brevet beskriver Quick hur de dödade israelen mellan Heby och Sala, dvs Ölsta.

På sid 4 överst i brevet skriver Quick: ”Ja, vi dödade honom, dödade, dödade.

På sid 5 nederst och 6 överst beskriver han hur de drog ut den döda kroppen ur bilen och lade den invid bilen i dikeskanten, Quick ville stycka kroppen. Allt detta sker på dumpningsplatsen i Rörshyttan.

För att vara helt säker på att Levi är död slår den påstådde medhjälparen – N.N.Axelson – en spade i huvudet på Levi.

Enligt min uppfattning har detta brev ett stort bevisvärde. Det Quick skriver och berättar för sin psykolog måste väga mycket tungt. **Brevet ger besked om att Quick inte är gärningsman**, denna slutsats är välgrundad. Endast mördaren vet var mordet skedde.

Brevet förtigs av såväl Birgitta Ståhle som Penttinen när de hörs under ed inför rätten, se domen och referat från deras vittnesförhör.

I förhör den 15/3-96 på sid 9. Quick gör nu gällande att Levi efter den grova misshandeln i Ölsta visat livstecken under transporten till Rörshyttan och fick ett slutligt dödande slag när han låg på marken vid vägkanten.

Nytt förhör 20/5.96. sker i samband med rekonstruktion 1. Platsen för mordet är nu återigen Ölsta, se sid 12. Sid 14 nederst, **Levi är död innan de far mot**

dumpningsplatsen i Rörshyttan. När vi far iväg så pressas ut de sista resterna av luft i lungorna, det är därför som han låter, se sid 15 överst.

Klockan 13.50 kommer de till Rörshyttan för rekonstruktion av vad som hände där. Den 22/8-96 hålls ett nytt förhör, sid 1 är av mycket stor betydelse. Nu vill Penttinen veta om Quick vill göra ändringar i vad han sagt i tidigare förhör eller om Quick har något helt nytt att berätta.

Av protokollet framgår att Quick känner till att van der Kwast inte är nöjd utan kräver ytterligare utredning. Han är således inte nöjd med vad Quick hittills har sagt.

Nu ändrar sig Quick igen och förflyttar mordplatsen från Ölsta till Rörshyttan. Nu är inte Levi död eller medvetlös längre. Han dras inte ut ur bilen liggande död eller medvetlös. Nu blir han både stående och gående, Levi gör ”kringrörelser”.

Denna ändring gör Quick därför att van der Kwast skulle ha sagt om tidigare förhör, ”det saknas någonting”.

På sid 2 nederst får Quick en mycket ledande fråga av Penttinen. Penttinen vill veta vad som händer när Levi tas ur eller tar sig ur bilen. Trots den ledande frågan svarar Quick: Vi lyfter honom ur bilen. Levi utsätts för våld mot huvudet och sjunker ihop. Han blir medvetlös och de försöker resa upp honom igen.

Förhørsledare nummer två Anna Wickström frågar hur lång tid Levi rör sig här? **Även det ledande.** Det enda Quick sagt är att de rest upp den medvetlöse Levi. Quick svarar: Halv till två minuter.

Wickström fortsätter: ”Nej, men du har ett klart minne av att han är vid liv och rör sig”.

Quick svarar: Ja.

Det som utspelas i detta förhör är näst intill makabert. Det framstår som helt uppenbart att förhørsledarna vill ha en levande Levi och i skick att göra motstånd, samt avsätta skoavtryck på marken. Den våldsamma strid som utspelades enligt FU-fynd ligger långt ifrån vad Quick trots alla ledande frågor har kunnat förmås berätta, men förhørsledarna har i alla fall återigen lyckats flytta mordplatsen från Ölsta utanför Heby till Rörshyttan. Detta för att Quick's berättelse skall vara i överensstämmelse med brottsplatsfynden.

Den 5/9 hålls ett nytt förhör och då vill Penttinen veta mera om Levis tillstånd när han dragits ur bilen i Rörshyttan.

Quick tillfrågas återigen om Levis fysiska tillstånd utanför bilen, se sid 11, mitten i detta förhör.

På sid 12 nederst utökar nu Quick tiden från en halv till 2 minuter, att nu vara minst 10 minuter och att Levi står och går under denna tid. Förhørsledaren låter sig nu nöjas med detta Han har nu fått Quick att passera målsnöret.

Vad som redovisats ovan skall jämföras med förhöret som hölls den 23/2-96. Där redovisas följande på sid 20 överst: Penttinen frågar : Är det uteslutet att han skulle ha stått på sina egna ben utanför bilen när ni koma fram till skogsvägen. Quick: Ja, det tycker jag är uteslutet. **Det är uteslutet.** Penttinen: Det är uteslutet? Quick: Ja.

Min anm. Trots all påverkan var finns den våldsamma striden?

Den 27/11-96 hålls ett nytt förhör. Förhören har nu pågått i ett helt år. I detta förhör ändrar sig Quick helt och hållet angående mordplatsen i Ölsta. På sid 24 säger Penttinen att Quick i de inledande förhören förlagt all våldsanvändning till skogsbilvägen i Rörshyttan och nu tenderar att mer och mer lägga våldsanvändningen till den här platsen. Quick svarar: vänta nu. **Han blir således överraskad av detta påstående eftersom det är osant.**

Penttinen svarar: Du inledde din berättelse för snart ett år sedan och sade då att allt detta hade hänt på skogsbilvägen i Rörshyttan.

Nu svarar Quick: Ja. Quick tycker att det är full överensstämmelse mellan vad han säger nu och vad han sade inledningsvis.

Sidan 22 överst. Penttinen vill nu veta om Quick vill ändra någonting. Svar: Nej.

På sid 23 frågar så Penttinen slutligen följande: Vad är det som föranlett dig att du har gjort den här mellanberättelsen med våldsanvändningen i Ölsta kontra din berättelse idag?

Quick: Mm.

Penttinen: ”Kan du förtydliga det, så att jag får klart för mig. Du pratade om att du ville skydda N.N.? Svaret blev att han därmed ville skydda N.N.”

I förhöret den 22/8-96 sid 17 nederst uttalar Quick att det är han och inte N.N.som utdelar det avgörande slaget mot huvudet på Levi. På sid 18 nederst: N.N.utdelar inget dödande slag.

Penttinen: ”Du pratade om att skydda N.N.” Quick svarar: ”Ja, det handlar så att säga i grunden om att skydda och komma förbi vad som hände i Rörshyttan, mitt agerande och framförallt N.N.agerande och på något vis har det varit bekvämare att förlägga det till Ölsta”.

Istället är det precis tvärtom. N.N.fritas av Quick vad gäller det dödande våldet i Rörshyttan, se vad jag redovisat ovan. När det gäller Ölsta har Quick utpekad N.N.som i högsta grad medverkande, jag citerar ur brevet till Birgitta Ståhle: ”Ja, vi dödade honom, dödade, dödade”.

Mellanberättelsen var således precis tvärtom. Varför har ingen brytt sig om att analysera sanningshalten i Quicks förklaring. Förklaringen var ju rent nonsens utan förankring i verkligheten.

Redovisningen i detta avsnitt angående rätt mordplats visar på stark påverkan, ledande frågor och en förhörsteknik som är fullständigt oacceptabel.

Mordvapnet.

Vid den första rekonstruktionen mörkade polisutredarna vad som var det rätta mordvapnet.

Detta för att se om det förekom läckage av utredningsmaterial från förhørsledaren Penttinen till Quick.

Följande redovisning framläggs nu angående rätt mordvapen, från förhör 1 till förhör nr 18 (inkl. promemorior och brev).

Förhör 7/12-95 sid 5. Två dödande slag mot pannan eller huvudet, med en sten. Sid 6, stenen är stor som två knytnävar. Förhör den 26/1-96, sid 5 mitten, nu blir mordvapnet en domkraft eller ett fålgkors. Sid 8 nederst, stenskada mot huvudet och domkraften mot buken. Förhör 5/2-96, mordvapnet är fortfarande en domkraft. Sid 5 mitten, Quick beskriver detaljer på denna domkraft. Den är röd med ”spröt” nertill. Sid 11 nederst, inga stenar förekom. Sid 15 överst, vill åklagaren van der Kwast ha ett förtydligande. Han vill veta om det utöver domkraften har använts ett annat redskap också. Quick svarar nej. Min anm. Van der Kwast vill få med det rätta mordvapnet – träpåken -, men det misslyckas.

Nytt förhör den 16/2-96. Återigen frågas om någon form av tillhygge används. Signalen till Quick blir att sten och domkraft inte godtas. På sid 7 längst ner, Quick kan inte

komma med flera förslag. Han svarar det vet jag inte, dvs om något annat tillhygge använts som han ännu inte berättat om.

Penttinen uttalar nu något mycket anmärkningsvärt. **Han påstår att Quick givit honom en signal som innebär att Quick vet vilket föremål som är mordvapnet men inte förmår säga det.** Svaret blir ja.

Det här påståendet från förhørsledaren är ytterst ledande. Han vill göra gällande att även Quick vet vad som är rätt mordvapen men de leker kurragömma med svaret tillsvidare. Nu vet Quick att han måste komma med nya förslag.

Samma typ av påstående gör Penttinen i det nya förhör som sedan hölls den 23/2-96, sid 2. frågan gäller om Quick är 100% säker på att han träffade Levi i Uppsala. Quick svarar: Ja. Penttinen: Ingen tveksamhet? Quick: Nej.

Penttinen: Då måste jag läsa in en sådan här reaktion hos dig igen. Ditt minspel gör att jag kan läsa in en tveksamhet hos dig. Quick: Hmm.

Penttinen: Det här är en väldigt väsentlig fråga o.s.v.

Det måste vara absolut förbjudit att leda ett förhör på detta sätt. Maken till ledande frågor, aktiv påverkan får man leta länge efter. Penttinens sätt att sköta förhören bryter mot allt som är vedertaget i dylika sammanhang, ja det är helt oacceptabelt.

I tingsrättens domskäl står att inga ledande frågor ställts ej heller upprepningar av frågor intill tjatighet och avslutas med betyget föredömligt skötta förhör.

Det hela är utomordentligt tragiskt, att så till den milda grad vilseleda en domstol. **För detta är också åklagare van der Kwast lika ansvarig.** Han har deltagit i vissa av förhören, men han läser och granskar alla förhör och han var närvarande i rätten när Penttinen ljög domstolen rakt i ansiktet. Han var åsyna vittne till när ett allvarligt menedsbrott begicks utan att ingripa. Detta trots att han är ansvarig chef för förundersökningens bedrivande. Det är också van der Kwast som beordrar nya förhör så länge inte Quick givit rätt svar.

Jag fortsätter nu analysen av förhören avseende mordvapnet.

Under flik N i pärm 1, brevet till Birgitta Ståhle. Här uppges en kofot vara mordvapnet. Förhör 15/3-96, på sid 10 säger Quick nu att mordvapnet har ett skaft. Anna Wickström vill att Quick anstränger sig och försöker få fram det så behöver vi inte återkomma mer. Här får Quick veta att förhören kommer att fortsätta så länge han inte berättat om rätt verktyg.

Quick svarar att det är ett skaft av trä. Penttinen fyller i med påståendet att Quick visar att han hållit i skaftet med båda händerna.

Min anm. Nu är rätta mordvapnet inte långt borta. De börjar närma sig träpåken. Vi är fortfarande på sid 10. Mordvapnet eller verktyget förvaras enligt Quick i ett lädermaterial som måste knäppas upp.

Anna Wickström: Och verktyget eller föremålet eller vad vi kallar det, du orkar inte beskriva det.

Quick: **Det är en campingyxa.**

Sid 13 överst frågar Penttinen hur säker han är angående att verktyget är en campingyxa. Quick svarar att han har ett ganska klart synintryck. Längre ner på samma sida säger Quick att han klart minns hur han själv knäppte upp det.

På sid 18 framgår vad jag anser vara **s.k. läckage från Penttinens sida**. Penttinen säger: ”Den här rekonstruktionen som vi pratat om att vi skall göra”. Quick: Ja. Penttinen: Ser du idag framför dig exakt hur du skall göra den? Här avslöjar Penttinen att de tycks ha pratat ihop sig om hur rekonstruktionen skall genomföras. 20/5-96, utskrift angående vad som sades under rekonstruktion nr 1.

Sid 9, nu återgår Quick till att det är en sten och att slaget är direkt dödande. På sid 21 ändrar sig Quick och säger att det är en kofot, alternativt kan det ha varit en spade. Min anm. En spade har ju ett långt träskaft, även en campingyxha har träskaft. Quick söker med ljus och lykta efter det verktyg som skall vara det rätta.

Det är uppenbart att Quick tänker på något verktyg som man har med sig. en stor träpåk som legat naturligt på platsen och som slumpmässigt tas upp från marken under pågående strid, så långt sträcker sig inte Quicks tankegångar. Han tror att mordvapnet skall vara ett verktyg i egentlig mening och Penttinen frågar ju hela tiden efter ett verktyg.

Nytt förhör hålls den 22/8-96.

Se sid 1, det krävs ytterligare utredning, någonting fattas. **Quick är nu under stor press/påverkan**. På sid 7 repeteras tidigare ”förslag” till rätt verktyg såsom sten alternativt kofot. Längre ner tar Penttinen återigen upp vilket föremål som kom till användning vid våldet på skogsbilvägen. Quick minns inte.

Om och om igen tas det upp med Quick att de föremål/verktyg han beskrivit inte accepteras som rätt svar.

Efter en paus fortsätter förhöret. Sid 8 nederst, Penttinen säger att Levis huvudskador, två stycken har förklarats med en sten, **men också av ett annat föremål**. Det har vi återkommit till vid upprepade tillfällen.

Quick: Nej jag minns inte.

Min anm. I förhör efter förhör har Quick beskrivit olika föremål, sten, kofot, spade, campingyxha m.m. utan att Penttinen blir nöjd. Alltså måste Quick komma med nya förslag. **Det jag här beskrivit är en maximal påverkan, en utomordentlig press och en otillbörlig styrning av förhören mot det rätta mordvapnet.**

På sid 17 i samma förhör gör Penttinen ett nytt påverkansförsök. Quick skall beskriva det angörande slaget mot huvudet, som definitivt släcker israelens liv.

Penttinen frågar: Vem gör det och med vad och hur?

Quick svarar: Det är jag med en kofot eller en spade.

Penttinen nöjer sig inte sid 18 överst. Han säger: Du nämner ju olika föremål, du återkommer ständigt med något annat och du svävar alltid på målet. Quick svarar: Mm. Penttinen ger här klart besked: ”Du återkommer ständigt med något annat”.

Du svarar hela tiden fel verktyg/föremål, det är Penttinens klara besked till Quick.

Längre ner på samma sida, Penttinen: vi måste få klarhet i det nu, vi kan inte hålla på längre. Quick svarar att han nu inte vet om det är en spade eller en kofot. Efter denne sekvens ger Penttinen upp för den här gången. **Det som redovisats ovan är en så stark påverkan att Penttinens menedsbrott är till 100% styrkt.**

Den 5/9-96 blir det ett nytt förhör. Av sidan 1 framgår att van der Kwast beordrat det nya förhöret.

På sid 5 nederst ombeds Quick berätta om det sista slaget mot huvudet. Det är ett kraftigt slag säger Quick. På sid 6 berättar Quick att N.N.går och hämtar en kofot eller en spade,

men jag förekommer honom. Jag tar upp en knytnävsstor sten och slår honom direkt. Slaget träffar i bakhuvudet.

Längre ner påminner Penttinen om att Quick tidigare nämnt andra föremål/verktyg och vill veta hur säker Quick är angående stenen som mordvapen. **Frågeställningen avser att få Quick att ändra sig, således fråga om mycket stark påverkan.** Quick vidhåller se sid 7 nederst.

Penttinen får återigen ge upp och det tas en paus i förhöret.

På sid 22 nederst görs ett nytt försök, men Quick svarar att han tar upp en sten och slår ihjäl honom.

På sid 23 fortsätter Quick. Ja det är ett kraftigt slag på vänster sida det är ett dödande slag.

Min anm. Det Quick säger här sa han också i det allra första förhöret, platsen var utanför Heby – Ölsta – och inte Rörshyttan.

Strax under mitten ändrar sig Quick och säger: Den stora huvudskadan den uppstår i Rörshyttan. **Svaret föranleds av en mycket ledande fråga från Penttinen:** Så det du visade på rekonstruktionen med slag mot huvudet i Ölsta, det håller du inte fast vid längre. Ändringen sker efter en diskussion om det varit en ytlig skada och inte en dödlig. På sid 24 uttalar Quick nu att det dödande slaget var i Rörshyttan.

Penttinen försöker för hundrade gången: Vad är det som kommer till användning i samband med det. Svaret blir ändå: Domkraften och Penttinen ger återigen upp, dvs för den här gången.

Nytt förhör hålls den 20/9-96. Quick vidhåller inledningsvis att det sista slaget är med domkraften och så beskriver han spontant specifika detaljer på domkraften. Detta för att bli trodd.

På sid 2 nederst fortsätter diskussionen om de två slagen mot huvudet. Ett slag sker med ett föremål från marken. Det har igenom alla förhör varit en knytnävsstor sten.

Penttinen frågar: Beskriv vad det är för föremål. Quick förstår nu att stenen inte längre accepteras som föremål/verktyg och svarar han nu så här: Jag vill minnas att det är en sten men det kan också vara en form av förtorkat eller torkat trästycke – en träbit. Sedan vill Penttinen veta storleken på träbiten. Svaret blir 15 cm lång. Quick framhåller sin osäkerhet om det är en sten eller en träbit.

På sid 7 nederst säger Penttinen: Du menar det sista slaget då som du har antigen sten eller det här träföremålet.?

Svar: Nej, jag tänker mer på domkraftsslaget. Jag kommer inte förbi det, jag kan inte maskera det. **Längre kommer inte Penttinen med sina enorma försök till påverkan.**

Min anm. Nu är Penttinen så nära träpåken man kan komma, men han har inte nått ända fram.

Det som kommer att bli helt avgörande är rekonstruktion nr 2. Den skall hållas för att Quick lättare skall kunna beskriva händelseförloppet. På sid 1 ger Quick en förklaring till varför det mesta gick snett vid den första rekonstruktionen, dvs den rekonstruktion där det rätta mordvapnet mörkats av Rikskrims representant Jan Olsson. Quick säger att han då var helt avstängd pga sin medicinering med s.k. lyckopiller.

På sid 4 redovisas nu att Quick från marken tog upp en grov träbit och slår israelen så att han faller till marken.

Strax under mitten säger Quick att föremålet måste vara alltså en, av vedstruktur som jag kan hålla i min hand, något tunnare än det där, men grov.

Med orden ”tunnare än det där” åsyftar Quick något som ligger på marken. Det som ligger där är en **utlagd träattrapp** bredvid dockan som utgör Levis döda kropp.

OBS! Det som här berättas skall jämföras med tidigare analys om rätt mordplats. Levi skulle ha varit medvetlös, lades på marken, restes upp och gjorde någon kringrörelse.

Enligt berättelsen ovan var han vid god vigör och kallade Quick ett kräk o.s.v. analysen visar det totala kaos som råder av motsägelser.

Det har nu tagit 18 stycken förhör att slutligen nå fram till rätt mordvapen. Ledande frågor i en lång rad, massiv påverkan, hård press o.s.v. det är verkligheten. Det stora antalet förhör utgör också en del i det jag kallar massiv påverkan.

Jag citerar nu tingsrättens sammanfattning i domen på sid 18 överst: ”Genom vittnesmålet med Penttinen är utrett att förhören hållits på ett föredömligt sätt utan inslag av t ex ledande frågor eller enträgna upprepningar”. I de 18 förhör som hållits har frågan om föremålet/verktyget som dödade Levi återupprepats 51 gånger.

När han på rekonstruktionen tar upp den ditlagda träpåken så kallas det ändå till förhör den 27/11. Förhöret är på 46 sidor och några mer frågor om föremålet/verktyget ställs ej. Min analys av förhören visar på mycket allvarliga missförhållanden som leder fram till slutsatsen: Grova överträdelser har skett av de regler som omgärdar rättssäkerheten för alla inblandade parter i en så allvarlig rättsprocess som mordåtal. Denna överträdelser har lett fram till att en oskyldig blivit dömd för mord, målsägandena har lidit svårt på grund av de vidrigheter Quick ”falskeligen” berättat om, mordprocesserna med alla dess utredningsåtgärder har kostat staten stora pengar, men värst av allt, de rätta mördarna har gått fria och kan fortsätta att döda.

Van der Kwast och Seppo Penttinens agerande måste med förtur utredas av JK och slutligen leda till utdömmande av straff, samt att alla 8 morderregångarna måste göras om.

Som avslutning på detta avsnitt avseende analys av förhörsmetoderna, så måste jag delge JK följande:

Jan Olsson på rikskrim har informerat mig om den definitiva orsaken till varför han hoppade av utredningsteamet och tog avstånd från van der Kwasts sätt att sköta brottsutredningarna det var det som hände vid den andra rekonstruktionen. Han vägrade gå med på att träpåken skulle läggas på marken en bit från Levidockan, det var för magstarkt för honom. **Det var att hjälpa Quick i mål, endast mördaren kan peka ut rätt mordvapen.**

Jag vill ge ytterligare en kommentar.

Quick slutliga version av ett händelseförlopp är alltid när han fått tillgång till facit, jfr träpåken ovan.

Istället för att vara ett avgörande bevis om skuld är sådana här slutliga versioner helt utan bevisvärde, men det har domstolen inte fått veta, istället har den manipulerats. Rätten har

godtagit uppgiften att Quick pga svår ångest inte kunnat nämna rätt mordvapen vid namn. **Analysen har visat att det inte någonstans har redovisats att Quick har haft denna ångest**, jfr alla förhör där rätt mordvapen diskuteras, se analysen ovan.

Istället är det en efterhandskonstruktion som också vilselett rätten.

Dylika efterhandskonstruktioner är möjliga endast för dem som är troende. Allt som talar emot tron avvisas med de mest fantastiska påståenden. Dessa påståenden kan vara naiva, otroliga, överkliga, ibland obegripliga jämfört med nonsens.

Det räcker med sunt förnuft för att avvisa alla dessa bortförklaringar. Skulle Quick som erkänt över 30 mord ha ångest inför en träpåk – i detta fall nästa 10 år efter påstått mord. En påstådd mördare som inför förtvivalade målsäganden kunnat berätta de mest vidriga detaljer från själva gärningen.

Levimålet var nr 3, Johanismålet var nr 8 och samma påverkan, manipulation o.s.v. finns i båda målen vad gäller förhören med Quick. Det förstärker på ett avgörande sätt kravet på resning i alla 8 målen.

Brottsliga gärningar av domare, åklagare, förhørsledare m fl vilket lett fram till en felaktig dom utgör resningsgrund, se RB 58 kap 2 § p 1.

Den 13/11 får jag ett telefonsamtal från Jan Olsson och delger han mig följande:

Eftersom hundhår kan ha stor betydelse för att få fast rätt gärningsman dammsugs mordoffret inklusive kläder minutiöst. Detta har också skett med Yenor Levi. Inte ett enda hundhår har kunnat anträffas. Vid tidpunkten för mordet hade Quick fått låna en bil av ett äldre par, med syfte att först provköra och sedan köpa den. Quick lämnade inte tillbaka bilen trots påminnelser därom. Quick hade enligt polisutredningen två hundar som han fraktade på en filt i bilens baksäte. Hundarna fanns alltid med vart han än Quick åkte. Enligt Quick så användes denna bil när han hämtade upp Yenor Levi i Uppsala. Levi åkte i baksätet och efter dödandet/alternativt den grova misshandeln utanför Heby, medföljde han liggande på bilens baksäte död, alternativt medvetslös. I Rörshyttan bars han/drogs ut ur bilen. Om Quick talat sanning så skulle ett stort antal hundhår ha upphittats på Levis kläder om han såsom Quick berättat skulle ha fraktats på det s.k. ”hundbaksätet”.

Exemplet ovan är enligt Jan Olsson den röda tråden i samtliga mordutredningar.

Åklagaren van der Kwast undanhåller konsekvent domstolarna allt som talar emot Quick, jfr tidigare redovisning angående DNA-bevisning i Gry Storvikmålet. Jan Olsson ser fram emot att höras av JK angående vad han erfarit under den tid han var brottsplatsutredare i Appojaure och Rörshyttan.

Forensisk arkeologi

Polis som bedriver kriminaltekniska undersökningar har funnit ett starkt behov av att den fältmässiga undersökningstekniken vid eftersökning av utomhus nedgrävda kroppar eller delar av styckade kroppsdelar måste förbättras och vidareutvecklas och därför bildades den s.k. Affagruppen. Gruppen bildades för att gemensamt studera och penetrera de olika typer av viktiga frågeställningar som uppkommer vid denna typ av brottsplatsundersökning.

Jag har tagit kontakt med tre av den s.k. Affagruppens medlemmar och därefter haft ett möte med dem i Stockholm. Jag bilägger RPS rapport 1996:5 med titeln Forensisk arkeologi.

En av dem – arkeologen Kjell Persson – hördes i Johanmålet och polismannen Lennart Kjellander i Zelmanovitsmålet. Den tredje medlemmen Jan Olsson har varit brottsplatsutredare i Appojaure och i Rörshyttan.

Forensisk arkeologi är en internationellt etablerad vetenskap som bygger på tillämpning av traditionella arkeologiska principer och tekniker för rättsliga syften, framför allt vid brotts och fyndplatsundersökningar.

Försök med s.k. eftersökshundar har gjorts men där finns ett flertal viktiga felkällor. Gruppens medlemmar tar helt avstånd ifrån vad Sampos ägare sagt inför rätten i Johanmålet: ”Min hund markerar endast för människolukt”, se domen sid 15. Den hunden finns inte, säger medlemmarna i Affagruppen. Hundägarens oseriösa påstående blev sedan avgörande domskäl, se domen sid 19 mitten.

Det är också viktigt att särskilja följande: Arkeologen söker efter och dokumenterar spår av aktiviteter i forntiden. Forensisk arkeologi studerar en aktivitet som skett i nutid.

Människokroppen består av 106 olika ben, samt 32 permanenta tänder. Upphittade benresters ålder kan bestämmas på olika sätt. Ung eller gammal avgörs på s.k. tillväxtzoner. Dessa kan studeras tydligt vad gäller armar och benfynd.

När det gäller Therese Johansenmålet så var en liten bränd benbit avgörande stödbevis. I efterhand har det beviset underkänts pga forskningsutvecklingen. Bland annat tillväxtzonsproblematiken hade där förbisett

Huvudanledningen till min kontakt med medlemmar ur Affagruppen har varit den mothypotes jag ställt angående bevisvärdet av hunden Sampos insatser i Johanmålet och i Therese Johannesenmålet.

Hunden har markerat på ett stort antal platser i båda mordutredningarna, men inga fynd av kvarlevor har hittats.

Troendesällskapet förklarar frånvaron av fynd med att kvarlevor ruttnat bort, men de har glömt att en nedgrävd kropp eller kroppsdelar från styckade offer också har ben/skelett och inte endast mjukdelar.

Min mothypotes: När man inte hittar något så är det något fel på hunden. Jag citerar Affagruppen, se sid 14 i RPS-rapporten.

En för ändamålet tränad sökhund kan möjligen också vara användbar.

I min mothypotes har jag också ställt frågan, kan en hund skilja på människa eller djur när den markerar. Ägaren har intygat att så är fallet, men människan är ju också ett djur med muskler, senor, fettvävnader m.m.

Kan en hund markera bara där människorester har grävts ner och älgkalvar, harar, rävar m.m. som dödats och släpats omkring, kan sorteras bort?

Sundsvalls tingsrätt – Johanmålet – har vilseletts att tro så. Sampos markeringar har haft ett stort – ja ett avgörande bevisvärde. Efter samtal med ovan redovisade medlemmar av Affagruppen har jag fått följande klarlägganden.

1.

Om en gravplats pekats ut får man inte beträda den utan måste platsen omedelbart avspärras. I Johanmålet var området ordentligt nedtrampat efter en vallning med Quick,

där också läkare och terapeuter deltog i trampandet. Detta skedde långt innan Sampo kom till platsen. Sampo kan därför ha markerat där dessa trampningar skett. Hundar kan inte skilja på olika lukters ålder.

2.

Hunden kan dock med stor träffsäkerhet markera från en båt där drunknade personer ligger på botten. Detta pga av att små gasbubblor sipprar upp till ytan pga förruttelseprocessen. Detta kan ske i upp till flera år eftersom kroppens utplånande till enbart skelett pågår under en lång tidsprocess. Dylka bubblor finns inte när någon blivit nedgrävd under jord

3.

Försök har gjorts med fosfatkartering för att se om denna metod är tillämplig för lokalisering av platser där man kan misstänka att en kropp grävts ner och förmultnat. Resultaten visar på stor osäkerhet eftersom fosfathöjning kan ha naturliga förklaringar och inte behöver ha att göra med förmultnade kroppar. Därför är det helt avgörande att finna skelettfynd där någon påstås vara nedgrävd. Gör inga fynd kan det finnas naturliga förklaringar. Mjukdelar från djur ger en fosfathöjning mer än tre gånger jordens naturliga fosfathalt.

Vissa växter som vissnar ner på hösten kan också utveckla en relativt kraftig fosfathöjning. Därför kan en fosfathöjning utan fynd vid grävning inte tillmätas något bevisvärde, endast spekulationer.

4.

Referensprover måste pga ovanstående (p3) osäkerhet, tas utanför det misstänkta området. Jfr vad jag tidigare anfört om detta angående hunden Sampo i Johanmålet. Om referensprover tas cirka en kilometer bort och där också finns fosfathöjningar. Då skulle Sampo ha markerat även där. Och då hade man fått klart för sig att markeringar utan fynd av skelettdelar saknar allt bevisvärde.

Problemställningarna i punkterna 1 – 4 finns beskrivna i RPS-rapporten från 1996.

I vit pärm märkt B-H, första uppslaget sid 3 finns en sammanställning av Seppo Penttinen. Vid mötet med Affagruppen läser jag upp Penttinens redogörelse. De tar helt avstånd ifrån första stycket och dess slutsatser.

Deras kommentarer till 3:e stycket: ”Hundens uppgift har varit att söka inom den totala markareal där Quick rört sig vid vallningarna”.

Affagruppen: En stor felkälla, ett utpekat område eller plats får ej beträdas före provet med hunden, utan skall avspärras.

Vid vallningen var inte bara Quick där och trampade utan också delar av terapiesällskapet från Säter, Penttinen, van der Kwast, försvarsadvokat m.fl.

Affagruppens förklaring till kvigkadavret: Hunden söker efter dofter under mark och reagerar inte för ett massivt ruttnande djurkadaver ovan mark.

Affagruppens slutkommentar: Förundersökningen i Johanmålet vad avser hunden Sampo bryter mot vetenskap och beprövad erfarenhet på området och slutsatserna är felaktiga och häpnadsväckande i ett så här allvarligt sammanhang.

Slutligen uppger arkeologen Kjell Persson spontant följande: Jag kände mig utnyttjad för att inte säga vilseförd vid förhöret inför tingsrätten. Vid förhöret fick jag uteslutande frågor som skulle tala för att fosfatutredningen, samt hundens beteende/markering var ett stöd för Quicks skuld, att kvarlevor efter den försvunne pojken verkligen skulle ha grävts ner på aktuell plats.

Inga frågor angående felkällor ställdes och jag fick inga ifrågasättande frågor av domstolen, åklagaren eller försvararen.

Jag ångrar att jag inte spontant själv tog upp betydelsen av att inga fynd gjordes. Även om mjukdelarna förmultnat så finns ju skelettdelar kvar, t ex från armar och ben, bål, huvud och bröstorg. En kropp utan skelett finns ju inte. Skelettdelar som är nedgrävda kan beroende på jordmiljön finnas bevarade i 1000-tals år. I detta fall hade pojken varit borta i c:a 20 år.

Om en hund markerar, så kan det bero på naturlig fosfathöjning, förmultnad kroppsdel från människa eller djur. Därför blir skelettfynd helt avgörande. Hittas inga skelettfynd så måste fosfathöjningen vara betingad av andra orsaker, t ex naturlig pga specifika växter som vid förmultning ger förhöjda fosfatvärden.

Kjell Persson: ”Gör man inga fynd så är ingenting bekräftat”.

Hunden Sampos påstådda skicklighet finns dokumenterad i vit pärm märkt B-H under flik G, sid 1-64. På sid 4 redovisas alla grävåtgärder i Åvikeområdet där Sampo markerat på ett 10-tal ställen. **Resultat, inga som helst fynd.**

På sid 5b och 5c redovisas hundägarens skriftliga intyg angående hundens och den egna förträffligheten vad gäller den stora betydelsen av samspelet mellan hunden och hundföraren, samt intygas att hunden kan skilja mellan lukt av människa och av djur.

På sid 15 redovisas slutresultatet i Åvikeområdet. Förhöjda fosfatvärden skickas för utvärdering, detsamma gäller upphittade benrester, se sid 24. Svaret avseende benfynd, se sid 25, samtliga fynd av ben samt tänder kommer från djur, sid 26.

Benen återfanns i närheten av den barack som ligger c:a 80 m ifrån de platser Quick pekade ut, se sid 25b.

Av förhör med markägaren framgår att han dumpat ett kvigkadaver i området och att lodjur dragit iväg med kroppsdelar från kadavret som spritts i området.

På sid 31 redovisas en sökrapport från hundens ägare. Rapporten redovisar att ägaren John Sjöberg i Nacka representerar Ar Krim. Många kan förledas tro att han kommer från Rikskrim eller tillhör en organisation knuten till polismyndigheten. Istället handlar det om ett privat företagsnamn med det vilseledande ordet Krim. Man kan ju fundera över hur mycket denne privathundägare fakturerat uppdragsgivaren – staten – genom Christer van der Kwast.

Nåväl av rapporten framgår att hunden vid en höjd sydost om Bölesjön och där kraftigt markerat vid 2 punkter med några meters mellanrum. ”Hunden uppvisade ett intensivt nosarbete”, slut citat. **Inga som helst fynd gjordes** trots att Quick skulle ha gjort sig av med den försvunne Johans huvud på denna plats, se sid 35.

Affagruppens mening är att en kroppsdel, ex.vis ett huvud, som ligger ovan mark och förflyttas av till exempel vilda djur, lämnar inga förhöjda fosfathalter.

Nästa plats blir sjön Ryggen i Dalarna, sökrapport sid 40. Hunden gör två markeringar ”med intensivt nosande”. Nästa plats blir Ropudden, 2 markeringar från hunden, sid 40-41. Nästa plats blir Ryggen 2. Hunden markerar 3 gånger. Det tekniska protokollet avslöjar att Quick på dessa platser grävt ner kroppsdelar från Johan, se sid 45.

Slutresultatet redovisas på sid 50. ”Vid genomsökningen anträffas inget som kan kopplas till Johans försvinnande. Så kommer vi då till sökrappport från Främby udde. Här hade Quick fått en ångestattack invid strandkanten och uttalat att han nu var nära gömslet/graven.

Hunden gjorde flera markeringar som citat var: **”mycket kraftiga och intensiva 2, se sid 52-56. Det tekniska undersökningsprotokoller sid 57 mitten kan utläsas citat: ”Under slutet av vecka 41 har hunden Sampo med förare John Sjöberg sökt i området. Hunden har då markerat i strandkanten på samma plats som Quick vid vallning pekat ut”.**

Sid 58 visar en bild där Quick skall ha gömt en kvarleva efter Johan. Sid 59 nederst ”Inget av vikt anträffades”.

Jag påminner nu också om Sampos markeringar i Örjeskogen.

Hunden tillmäts avgörande betydelse inför Sundsvalls tingsrätt, något som Affa-gruppen tar helt avstånd ifrån. Hade rätten blivit informerad – fått se redovisningen ovan – då hade bevisvärdet av hunden varit lika med noll.

Varför ställer ingen den självklara mothypotesen? Vad är det för fel på hunden? Men några mothypoteser har aldrig tillåtits av van der Kwast i den 8 avdömda mordmålen.

Jag vill nu avsluta min rättsutredning med ett besök på Johanmålets Blåkulla.

Jag har på många ställen i min rättsutredning beskrivit hur det går när tron tar över vetandet, när inga mothypoteser ställs, när man tillfrågas om och om igen under ett års tid = 51 gånger, när det som talar emot Quick sorteras bort med de troendes egna helt osannolika förklaringar. Jag tänker på psykologen, läkarna och minnesforskaren, Penttinen själv och van der Kwast, alla har de sina egna bortförklaringar. Av förhörsrutan avseende vilka som är närvarande vid polisförhör, gäller även vallningar och rekonstruktioner, framgår att terapifolket varit allerstädes med och därför haft full insyn i brottsutredningens problematik och sedan i efterföljande terapi fortsatt med problemdiskussioner. Terapifolket har till och med begärt kompletterande förhör angående att de i terapin funnit det rätta svaret.

Av videofilmerna framgår att terapifolket hela tiden finns med i absolut närhet när Quick diskuterar, visar och styr. Således hjälper de Quick att hitta rätt. Det är mycket anmärkningsvärt att på videon avseende rekonstruktionen på brottsplatsen i Appojaure, kunna se Sven Åke Christiansson bli tillrättavisad, nej låt bli, det är ju Quick som skall vissa (gäller resning av tältet).

På alla resor i Sverige och Norge finns hela tiden också terapifolket med tillsammans med åklagare, försvarare och förhørsledare. De ligger på samma hotell, de äter tillsammans. Självfallet diskuteras dagens händelser gällande Quickteatern. De är med vid de flesta polisförhör, för att inte tala om rättegångarna. Det kompisskap som utvecklats under alla dessa möten har varit förödande för objektiviteten. Det är också förklaringen till varför inte några mothypoteser ställts, eftersom mothypoteserna talar emot tron/övertygelsen i skuldfrågan.

Det jag anført ovan leder fram till att de alla blir ”troende” och förlorar verklighetsperspektivet.

För att riktigt belysa hur terapifolket nästan tagit över rodret från van der Kwast vill jag visa ett avsnitt där alla återigen besökt **Blåkulla**, således inte enbart i Örjeskogen.

Vallning vid Främby udde den 27/9 2000.

Närvarande samma personal som tidigare, förutom advokat Sten-Åke Larsson.

T Quick tas ut i en båt som hyrts av räddningstjänsten i Falun. I denna båt finns möjlighet att stå inne i en glasad styrhytt. Båten framförs av personal från räddningstjänsten.

T Quick anvisar att han först vill åka runt ön Hjärklack. Han riktar ett speciellt intresse mot ett område som vetter mot Roxnäs udde. Han säger senare att han ”tog livet av Benny Forsgren” på Roxnäs udde, samt att ”kvarlevorna finns inte kvar där”.

Efter att ha farit runt Hjärklack, önskar han att komma runt ön Drejstolen, för att se över mot Främby udde. Vid passerandet av uddens södra sida, önskar han att undertecknad noterar ett strandavsnitt som ligger direkt öster om den sankmark han tidigare pratat om på Främby udde.

Han vill även göra mig uppmärksam på ett terrängavsnitt på Hellmansö, som ligger intill en markant blå brygga, mitt för Främby uddes spets.

Efter båtfärden önskar T Quick att vi skall åka fram till en plats varifrån han kan gå ner till den del av Främby udde som han anvisade från båten.

T Quick går 10-talet steg framför undertecknad längs en tydlig stig som leder i sydlig riktning ner mot det sankna området som kunde ses från båten. Stigen går på sankmarkens östra sida.

Efter ett hundratal meter börjar stigen att vika av mot vänster. Ungefär i detta skede kan undertecknad notera att T Quick börjar visa ångestsymtom. Han slänger med sina armar och stönar, samtidigt som hans gång blir alltmer stapplande.

När vi är ett kort stycke, ett 50-tal meter från själva strandlinjen, ser han upprepade gånger in till vänster. Hans blick söker sig in mot detta terrängavsnitt. Terrängen är på denna del mer bemängd med stora stenar, än vad fallet är längre upp mot vägen. Marken är plan, utan några påfallande höjdskillnader.

När T Quick passerar så att han kan se 2 större stenar ca 20 meter till vänster om sig, spritter han till i kroppen och går därefter längs stigen som nu viker av markerat åt vänster.

Allteftersom han går blir han mer och mer ångestladdad och får svårigheter att ta sig fram. Undertecknad ber bakomvarande personal, leg. psykolog B Ståhle samt avdelningsföreståndare Bengt Eklund att komma fram och ta hand om T Quick. T Quick

fortsätter dock att stappla framåt längs stigen, trots att B Ståhle i det läget greppat hans arm. Undertecknad kan höra att han önskar ta sig fram till ett stigkors och några stenar som syns ca 20 meter längre fram.

*När han kommit fram dit, vill han bli placerad på en sten, sittande.
Efter att ha lyfts upp på den halvmetershöga stenen, klagar han över kraftiga
bröstsmärtor och faller ihop, till synes medvetslös.*

Efter en stund kommer han till sans. Han befinner sig dock i ett starkt kramptillstånd i såväl armar, händer och ben. Efter ca 7-8 minuter är han kapabel att ta sig upp på benen och sakta förflytta sig till bilen för återresa till Säter.

Under denna bilresa säger Quick att han har haft ögonkontakt med gömslet, samt att han genom promenaden ”ringat in området där gömslet ligger”.

*Sundsvall som ovan
Krinsp Seppo Penttinen*

Min kommentar: Vallningen gäller gömslet, av kroppsdel från försvunne Johan Asplund. Samtidigt passar Quick på att erkänna ett mord till, mordet på Benny Forsgren. Något gömsle kom aldrig fram under båtturen däremot ett nytt mord att utreda. Även här har hunden Sampo varit och markerat vid stranden där Quick vandrat och pekat ut platser. Grävningarna gav inga som helst fynd. Hela T Quicks skådespelarkonst demonstreras i detta PM. Han är centralfiguren, på minsta lilla vink eller minspel rusar alla fram för att hjälpa. Quick är Jesusgestalten i de troendes skara. Ingen ifrågasätter utan alla hjälper till, det är bara applåderna som fattas. Samtliga medverkande har förlorat verklighetsuppfattningen, därav likheten med Blåkulla. Samma mekanismer gick som en röd tråd igenom alla häxprocesser. Alla var troende och de oskyldigt utpekade kvinnorna brändes på bål. Jag kunde i min vildaste fantasi inte tro att det som hände under häxprocessernas tid för flera hundra år sedan skulle kunna hända i vår tid – 2000-talet.

Jag hemställer att innehållet i denna rättsutredning av följande skäl beläggs med sekretess.

I denna rättsutredning namnges ett antal personer med påstående om att utredningen klarlägger att de kan ha gjort sig skyldiga till grova brott med långvariga fängelsestraff om de befins skyldiga och döms för brotten.

JK äger rätt att utreda och även åtala namngivna personer. I väntan på JK:s egen utredning och slutliga ställningstagande, så kan det inte vara rätt att utredningen med dess innehåll skall kunna vara tillgänglig för allmänheten.

Det skulle vid sådana förhållanden kunna leda till att aktuella personer på fri fot skulle kunna förstöra bevis alternativt undandraga sig lagföring och straff.

Min rättsutredning har klarlagt att den dömde seriemördaren Thomas Quick, samt allt processmaterial inte lagts upp på data. Arkivmyndighet för allt aktmaterial i sex av mordåtalen och bl a då Johanmålet är Sundsvalls polismyndighet och arkivet för allt

material är Penttinsens eget tjänsterum. Ett mycket anmärkningsvärt förhållande, som dock bekräftats av polismästaren Sten Olov Hellberg vid ett personligt sammanträffande med honom.

Utredningsmaterialet angående de somaliska pojkarna, numera sekretessbelagt, finns också på Penttinen tjänsterum. Det innebär att denne för att skydda sig själv kan förstöra eller manipulera delar av utredningsmaterialet. Detsamma gäller för van der Kwast. Jag utgår ifrån att JK som en absolut första åtgärd säkerställer arkivmaterialet i alla 8 mordutredningarna.

Från och med nu är det inte bara stötande utan också uppenbart felaktigt att någon av de utpekade personerna kan ha tillgång till utredningsmaterialet i aktuella mål. Jag hemställer att JK måtte föranstalta om de skyddsåtgärder som kan finnas nödvändiga.

Ovansjö 2006-11-17

.....
Per Svensson
Advokat